Nr. 12

21 MAART 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

KANSAS KID
DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

EVEN LATER KLONK VAN ALLE KANTEN GEWEERGEROFFEL DOOR DE BERGPAS. DE BERGWANDEN WEERKAATSTEN HET GELUID, ZODAT ALLES DREUNDE EN GALMDE, DREIGEND EN AFSCHRIKWEKKEND.

TJONGE, DAT IS NOG EENS VUURTJE STOKEN HIER! HET WORDT ERNST.

DIE DON AMERIGO HEEFT EEN HEEL EIGEN LEGER LIJKT HET WEL. WAAR HAALT HIJ DE MANNEN VANDAAN?

DAT IS HEEL EENVOUDIG. HIJ HEEFT GARCIA'S MENSEN OOK ALLEN IN ZIJN MACHT. HET ZIJN ER MEER DAN IK DACHT...

DON AMERIGO'S HANDLANGERS DRONGEN STEEDS MEER NAAR VOREN. TUSSEN DE ROTSEN KONDEN ZIJ MAKKELIJK DEKKING ZOEKEN TEGEN DE AFWEER VAN FOX EN ZIJN KAMERADEN. DE TOESTAND BEGON ER GEVAARLIJK UIT TE ZIEN.

JE MOET TERUGTREKKEN, FOX, SPAAR JE MENSEN, DE OVERMACHT IS VEEL TE GROOT. GA MET ONS MEE NAAR DE OVERKANT. JE HEBT GEEN KANS.

MAAR MET EEN GRIMMIG LACHJE LAADDE EL FOX ZIJN GEWEER OPNIEUW. HIJ GAF HET NIET OP.

BEGRIJP ME GOED, IK DOE ALLES LIEVER DAN VOOR DIE DON AMERIGO UIT MEXICO TE VLUCHTEN. ALS IK VLUCHT, GEEFT IEDEREEN DE MOED OP. IK KAN BETER ZO LANG MOGELIJK TEGENSTAND BIEDEN DAN DE STRIJD TE STAKEN. IK MOET VOLHOUDEN.

KID ANTWOORDDE NIET, HIJ KEEK ONDERZOEKEND DE BERGWANDEN LANGS EN WEES TOEN NAAR DE ROTSEN. EEN STOUTMOEDIG PLAN WAS BIJ HEM OPGEKOMEN.

BRYANT, ZIE JE DIE ROTSBLOKKEN DAAR? TERWIJL IK ERHEEN LOOP, MOETEN JULLIE DIE KERELS ONDER VUUR HOUDEN.

VOORDAT ZIJN VRIENDEN HET HEM KONDEN AFRADEN, SPRONG KID TE VOORSCHIJN UIT ZIJN SCHUILPLAATS EN RENDE DE HELLING AF. TERWIJL DE KOGELS HEM OM DE OREN FLOTEN, HOLDE HIJ NAAR DE ROTSEN.

WAT HIJ VAN PLAN IS WEET IK NIET, MAAR HET ZAL VOOR DON AMERIGO NIET LEUK WORDEN. WE ZULLEN KID ZO GOED MOGELIJK MET ONS VUUR BESCHERMEN.

KID RENDE DOOR HET DAL. OP GEVAAR AF DAT EEN KOGEL VAN DON AMERIGO'S HANDLANGERS HEM ZOU RAKEN, MAAKTE HIJ TELKENS EEN SPRONG EN GING IN DEKKING LIGGEN OM OP ADEM TE KOMEN.

DON AMERIGO STOND WOEDEND ZIJN MANNEN AAN TE VUREN... GA ERACHTER AAN... TOE DAN. HIJ MAG NIET ONTKOMEN.

HET VOLGENDE OGENBLIK WAS KID VERDWENEN IN EEN NAUWE SPLEET TUSSEN DE BERGWAND EN DE STAPEL ROTSBLOKKEN, DIE HIJ JUIST BEKLOMMEN HAD. HIJGEND MAAR VOLDAAN KEEK HIJ ROND; HIJ ZAG DAT ZIJN PLAN KANS VAN SLAGEN HAD.

ZIEZO, DON AMERIGO, DIT CADEAUTJE KRIJG JE VAN MIJ MET DE BESTE WENSEN ERBIJ.

KID GING MET ZIJN RUG TEGEN DE BERGWAND STAAN EN SPANDE AL ZIJN KRACHTEN IN, DUWDE EN DUWDE... ZETTE ZICH WEER SCHRAP EN BEGON OPNIEUW. AL ZIJN LEDEMATEN TRILDEN VAN INSPANNING TOEN HIJ HET NOGMAALS PROBEERDE...

DAAR GAAT IE! EINDELIJK...

Een beetje durf

De bekendste goudsmid van Bibberrogstad was druk aan het werk in zijn atelier. Hij was kundig en beroemd om zijn grote vakkennis en ervaring. De mooiste dingen kwamen uit zijn werkplaats: broches en hangers, kelken en oorbellen, ringen, schoengespen en tafelgerei.

Op een dag stapte de opperhofceremoniemeester van de koning bij hem binnen en liet hem een parel zien, zo dik als een duiveëi. De ogen van de goudsmid streelden het kleinood, toen hij het in zijn hand hield. Zeldzaam mooi!

„De koning heeft mij opdracht gegeven om u te vragen de steen zó te zetten, dat hij op een zwevende ster lijkt," zei de opperhofceremoniemeester, „want hij moet het voorhoofd van de koningin sieren."

„Mmmmmm," antwoordde de goudsmid en hij krabde met zijn vrije hand achter zijn oor, „dat is natuurlijk gemakkelijk gezegd, maar niet zo gemakkelijk gedaan. Om die opdracht uit te voeren moet er in elk geval een gaatje in de parel geboord worden om hem op een stift of een schroefje te kunnen vastzetten. Snapt u?"

„Jawel," antwoordde de kamerdienaar. „Is daar bezwaar tegen?"

„Inderdaad," zei de goudsmid. „De moeilijkheid zit hem hier in, dat een parel van deze grootte bijna zeker splijt, als je er een gat in boort. Daar kan geen sterveling iets aan doen."

„Dat begrijp ik niet," zei de opperhofceremoniemeester. „De koning heeft me hierheen gestuurd omdat hij dacht dat u de beste en kundigste vakman was van heel het land. Moet ik nu de parel mee terugnemen met de boodschap dat het onmogelijk is, ofschoon de koningin van Bibelobaskie wel zo'n ster draagt? Wat in Bibelo-

* *

Een gevaarlijke stunt

Enige jaren geleden geraakte het passagiersschip *City of Honolulu* 700 mijlen ten westen van Los Angeles tijdens zijn eerste reis naar Hawaii in brand. Kort nadat alle passagiers in de reddingsboten waren gegaan, werd gemeld dat het Amerikaanse troepentransportschip *Thomas* alle geredden, mannen, vrouwen en kinderen, aan boord had genomen.

Toen de bekende Amerikaanse reporter Linton Wells dit hoorde, besloot hij er een sensationeel artikel voor de Chicago Tribune van te maken. Hij stuurde een radiogram aan de overlevenden en bood hun aan alle foto's te kopen, die van het brandende schip waren genomen en die zij tijdens het dobberen in de reddingsboten van de geredden genomen hadden.

Toen een aanbieding kwam van zes onontwikkelde rolletjes film voor honderdvijftig dollar, accepteerde hij per omgaande.

Daarop zond hij een radiogram aan de kapitein van de *Thomas* en vroeg hem toestemming aan boord te mogen komen, tijdens de zeereis.

Het antwoord was kort. De *Thomas* stevende recht op San Pedro af en kon niet stoppen om wie dan ook op te nemen. Niettemin charterde Wells een oude vliegboot en vertrok, op zoek naar het schip. De zee was zo effen als een glasplaat en het zicht was voortreffelijk. Na negentig minuten vliegen kregen ze de *Thomas* in het oog.

Toen ze op ongeveer een mijl afstand waren, dook de piloot omlaag en liet de machine ongeveer vijftien meter boven het water scheren. Wells haalde diep adem en waagde de sprong. Zijn enige uitrusting bestond uit een zwemvest, waarvan hij het stuk kurk uit de linkerzak had verwijderd en vervangen door een fles brandewijn, een waterdichte buis en vijfhonderd dollar.

Hij suisde met grote snelheid door de lucht. Het leek hem een eeuwigheid, alvorens hij beneden was, doch toen het zover was, scheen het wel alsof alle leven uit zijn lichaam werd geperst. Hij twijfelde eraan of hij nog ooit boven zou komen. Even later schudde hij zijn hoofd, wreef het water uit zijn ogen en keek rond. Het watervliegtuig vloog terug in de richting van de Californische kust. Een vierhonderd meter verder doemde de *Thomas* op, hoog als een wolkenkrabber. Hij wuifde zwakjes en wachtte op de dingen die komen zouden. De minuten schenen jaren, alvorens hij meende beweging aan dek te zien. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij een reddingsboot zag naderen. Zijn adem stokte in zijn keel. Hij greep in de zak van het zwemvest, pakte de fles brandewijn en nam een stevige slok. De dronk bracht weer leven in zijn verstijfde, koude ledematen. Op de verlammende schok van de aanraking met het water was

baskie kan, moet hier toch ook mogelijk zijn. Als u uw vak werkelijk verstaat, moet er iets op verzonnen worden om de opdracht van de koning uit te voeren."

„Tja," zei de goudsmid. „maar wat doen we als de parel splijt?"

„Dat is uw zorg," antwoordde de gezant van de koning. „Wel denk ik dat het u heel wat klanten zal kosten, als u het karwei niet voor elkaar krijgt."

Daar stond de goudsmid met een rood hoofd en zijn mond vol tanden.

„Goed, ik probeer het," zei hij tenslotte, maar nauwelijks was de opperhofceremoniemeester de deur uit of hij had al spijt van zijn woorden. Veronderstel dat de steen eens werkelijk spleet onder het boren! Hij durfde er niet aan denken. Op zijn minst moest hij dan zorgen dat er een nieuwe parel kwam! En waar die te vinden? En als hij die vond, zou de prijs dan niet vreselijk hoog zijn? En deed hij het niet. dan raakte hij zijn voorname klanten kwijt.

Het zweet brak hem aan alle kanten uit. Voorzichtig stopte hij het dure eitje in een etui en sloeg het deksel dicht. Voorlopig zou hij het karwei nog maar een paar dagen uitstellen. Hij voelde zich nu veel te zenuwachtig om eraan te beginnen.

„Wat scheelt eraan?" vroeg zijn vrouw, toen hij zich in de huiskamer in een leunstoel liet zakken.

„Ons geluk is voorbij," zei de goudsmid en hij vertelde het hele verhaal van de parel en de opdracht van de koning.

„Och," zei de vrouw en schonk hem een koel glas bier in, „komt tijd, komt raad." Maar bij zichzelf dacht zij: Ik moet hem helpen.

Zij sliepen die nacht allebei slecht, maar de volgende ochtend ging de vrouw naar de winkel, toen de goudsmid even afwezig was, haalde stilletjes de parel te voorschijn en verdween ermee in de werkplaats.

„Paolo," zei ze tegen de jongste bediende die over zijn werk gebogen zat, „hier heb ik een steentje dat niet veel waard is. Wil je daar precies in het midden een dun gaatje in boren? Laat je andere werk maar liggen en maak het even in orde voor me. Over een uurtje ben ik terug om het te halen. 't Is voor een vriendin van me."

Paolo zette fluitend de kostbare parel van de koning vast tussen zijn klem, greep een van de vlijmscherpe boortjes en boorde er volgens de regels van de kunst die hij van de meester-goudsmid zelf geleerd had, een mooi gaatje in. Krrr, krrr deed de boor, het knerpte en knarste, maar Paolo floot lustig door.

Een uurtje later stapte de vrouw van de goudsmid met kloppend hart binnen.

„Is het gelukt, Paolo?" vroeg zij zo onverschillig mogelijk.

„Alstublieft, mevrouw," antwoordde de knecht en hij gaf haar de parel met het gaatje.

En toen snapte hij er niets van dat de vrouw van de baas hem om de hals viel en hem twee kussen gaf, op iedere wang een. Hij had warempel wel moeilijker karweitjes opgeknapt, bedacht hij, terwijl hij zijn wangen met zijn mouwen afveegde.

Een paar dagen later besloot de goudsmid maar aan de moeilijke taak te beginnen. Hij kon niet langer wachten. Moedeloos haalde hij de parel uit het etui. Hij viel bijna om van verbazing. Aan kabouters geloofde hij niet, dus moest het zijn vrouw wel zijn die er meer van wist.

„Heb je de parel naar een collega gebracht?" vroeg hij.

„Wel nee," antwoordde zijn vrouw lachend, „in je eigen werkplaats is het gaatje erin geboord. Soms kan een meester in zijn vak nog iets opsteken van zijn jongste bediende. Bijvoorbeeld: zelfvertrouwen en durf en een beetje jeugdige onbevangenheid."

Piet Broos

* *

een hevige koude gevolgd, die zijn hele lichaam beheerste.

Met de *Thomas* hoog boven hem klauterde hij onhandig langs de touwladder omhoog. Nog nooit van zijn leven werd hij zo grondig en duidelijk uitgescholden als door de kapitein; wanneer deze aan zijn eerste opwelling gevolg zou hebben gegeven, dan had hij hem onmiddellijk in de boeien laten sluiten. Wells wees echter op journalistieke noodzaak en kreeg tenslotte toestemming de overlevenden te interviewen.

Weldra had hij genoeg ooggetuigemateriaal om een hele pagina te vullen.

Hij voorzag zich verder van de onontwikkelde rolfilmpjes, die hij zorgvuldig in de waterdichte buis opborg.

Ondertussen was zijn watervliegtuig weer in zicht gekomen. Het cirkelde rond de *Thomas* en landde ongeveer achthonderd meter van stuurboord. Wells rende naar het dek, klom over de reling en sprong overboord. Eerst had hij het gevoel alsof hij door de zuiging van de schroeven zou worden weggetrokken. Hij kwam echter veilig aan de oppervlakte en zag het vliegtuig naar zich toe taxiën. Enige minuten later werd hij lichtelijk gekneusd en geradbraakt aan boord van het vliegtuig gehesen en waren ze al weer in de lucht.

Toen ze over de *Thomas* vlogen, zagen ze dat de kapitein nijdig zijn vuist schudde, doch Wells wuifde hem als antwoord zijn dank toe.

Drie uur later bevond hij zich in Los Angeles, met de eerste foto's en het eerste ooggetuigeverslag van de ramp, waarmee hij twaalf uur vroeger was dan al zijn collega's.

Doch het duurde ongeveer een maand, voordat zijn pijnen verdwenen waren en hij weer geheel hersteld was — en toen had het publiek alles omtrent het drama en de gevaarlijke stunt van de journalist reeds lang vergeten!

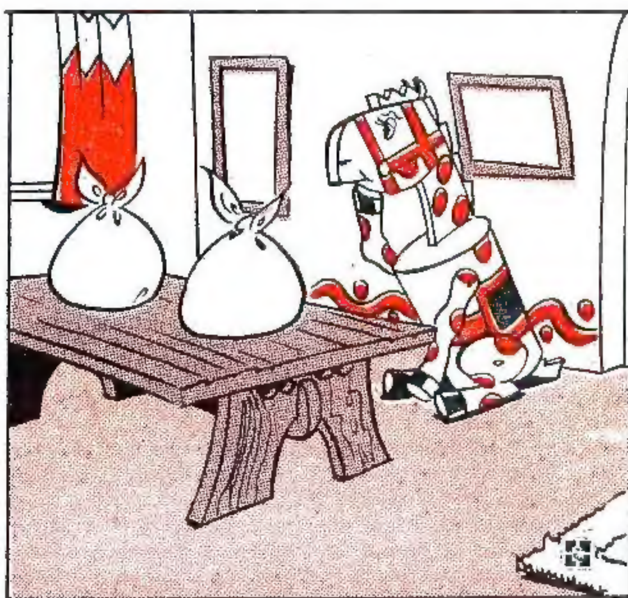
G. H.

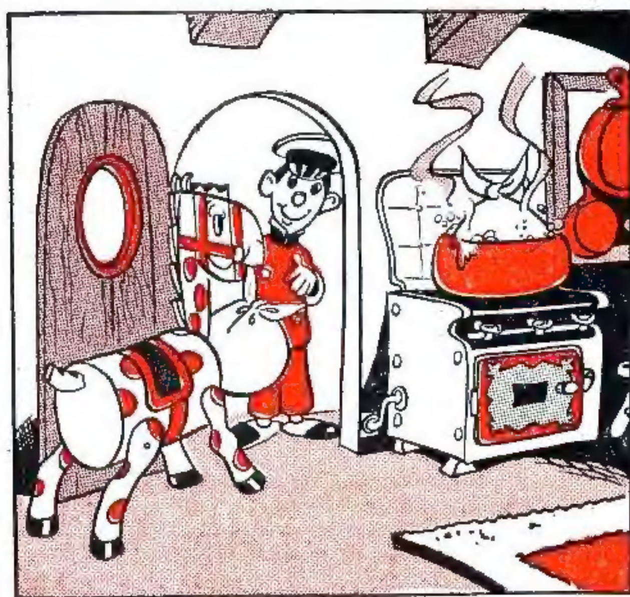
SPELEND*

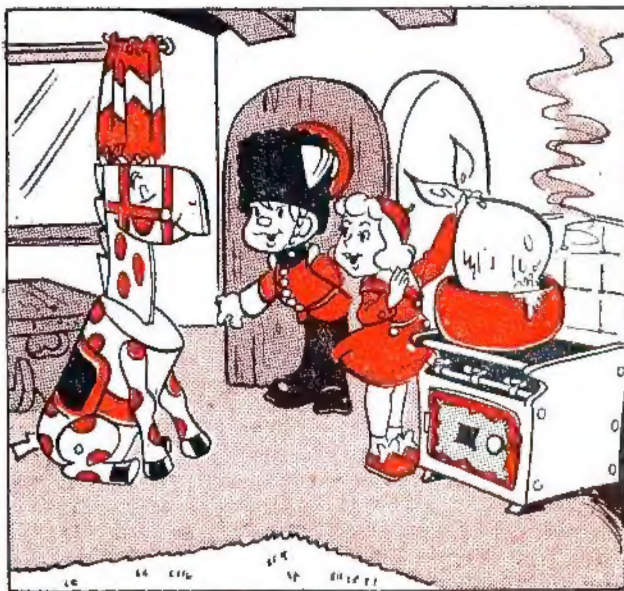
Heel Speelgoedland is druk voor de zondag. Toen Batty, Tommies paard, bij Dollie Dimpel op bezoek kwam, was zij blij hem te zien. „Ik moet net boodschappen doen," zei Dollie, „wil jij de ketelkoek vast koken en aan de wasserij de waszak meegeven?"

Dollie legde uit wat er in beide zakken zat en ging toen weg. Batty bleef alleen. „In die zak zit de was en in die andere het deeg voor de koek," repeteerde hij. Toen aarzelde hij . . . „Of was het net andersom?" Hij dacht diep en heel lang na.

Maar Batty raakte hoe langer hoe meer in de war en toen er gebeld werd, dacht hij: Nu moet ik een keuze maken. Hij deed een zak in de pan en gaf de andere aan de wasbaas mee. „Alstublieft," hinnikte hij, „en de groeten van Dollie."

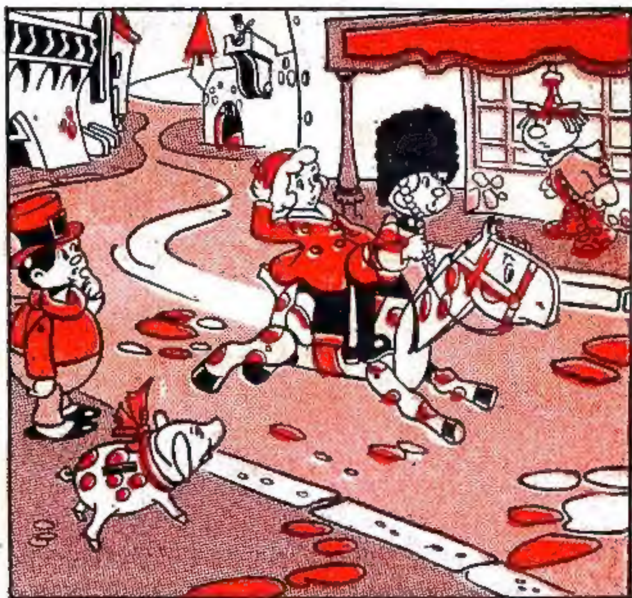
Batty keek hoe de pan met de andere zak begon te koken en toen Dollie met Tommie thuiskwam, vond Batty zichzelf reuzeflink. „De was heb ik meegegeven aan de wasbaas," hinnikte hij, „en de keteldoek kookt al een half uur."

SPEELGOED

„Fijn, wel bedankt, Batty," zei Dollie. „De ketelkoek zal nu wel gaar zijn." Dollie haalde hem uit de pan, Batty en Tommie keken watertandend toe, hopend een heerlijk dampende ketelkoek te krijgen. Maar wat zagen ze? Kokend heet wasgoed!

„Dan heeft de wasbaas de zak met beslag meegenomen naar de wasserij," jammerde Dollie. Haastig klommen zij en Tommie op Batty's rug en reden in galop naar de wasserij. Dat is mijn schuld, dacht Batty onderweg, hoe heb ik zó dom kunnen zijn.

Toen ze bij de wasserij kwamen, haalde de wasbaas net de koek uit de zak. Hij stond er stomverbaasd naar te kijken, maar Dollie was al lang blij. „De ketelkoek is nu mooi gaar gekookt in uw wasmachine," zei ze, „wat een geluk bij een ongelukje."

Dollie was zo blij met haar ketelkoek, dat toen ze thuis kwamen Batty een extra-groot stuk kreeg. „Ik had hem zelf niet lekkerder kunnen klaarmaken," zei Dollie. „Toch maar goed dat ik de zakken heb verwisseld," hinnikte Batty smullend.

De Bandieten van Sicilië

V

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Op de terugweg worden zij ontvoerd door de roversbende van Guido, die hen voor de Caro's houdt. Guido brengt hen terug naar het landhuis, waar Peter met brandende kaarsen voor spook gaat spelen.*

DOOR MARY FITT

Anne stond nog te aarzelen of ze Peter achterna zou gaan, toen ze vreemde geluiden buiten hoorde. Er klonk eerst een zacht stemmengemompel, heel dichtbij. Toen klonken er voetstappen en daarna leek het alsof er iets over het terras gesleept werd. Aan de buitenkant van de deur werd gekrabbeld en geschraapt, leek het wel.

„Goed zo, jongens," hoorde Anne Guido zeggen. „Stapel het maar op; áls er spoken wonen, zullen ze niet bang zijn voor wat vlammen en als het de Caro's zijn, moeten ze vanzelf wel te voorschijn komen."

Voordat Anne eigenlijk tijd had over deze woorden na te denken, verstijfde ze van schrik bij de volgende woorden die ze opving: „Kijk eens, ik heb hier een kan met olie gevonden in een van de stallen."

„Haal op," zei Guido. „Stapel ook hout onder de ramen. Zo gauw het brandt, moeten we vluchten. De muilezels worden natuurlijk bang voor het vuur en dan heb je kans dat ze op hol slaan. En de politie zal het ook wel in de gaten krijgen, maar tegen die tijd zijn wij al lang weg."

„Wie blijft er dan hier om de kinderen te pakken?" vroeg een stem.

„Ik!" antwoordde Guido. „Ik vertrouw niemand van jullie allen. Jullie zijn allemaal lafaards."

„Er zijn drie kinderen, die kun je nooit alleen aan."

„Goed dan. Aldo, jij blijft en Bruno ook. Een van jullie gaat naar de achterkant van het huis. Hou je geweer in de aanslag. Signor Luciano zal ons de beloning uitbetalen, of we de kinderen dood of levend in handen krijgen. Vooruit, Pietro, schiet op met die olie. Hier en hier. . ."

Anne rook de lucht al en even later sprongen overal gele vlammen te voorschijn, d het hele huis verlichtten.

Anne hoorde het angstwekkende knetteren van het dennehout. Ze rende de trap op en riep: „Peter! Peter! Kom bij me! Kom naar beneden! Ze hebben het huis in brand gestoken! Peter!. . ."

Peter! Peter! Anne wist zich later niet meer te herinneren hoe vaak ze boven door de gangen en de kamers liep en die naam schreeuwde. Het weergalmde door de holle vertrekken, maar al gauw overstemde het geluid van de knetterende vlammen haar stem. Toen ze als een opgejaagde muis heen en weer rende, zag ze in een flits de kamer waar ze hadden gepraat en gegeten met de Caro's. Het zag er kaler en armer uit dan ooit. De stapels schapehuiden lagen er nog en ook wat potten en pannen. Je kon zien dat de kinderen hals-over-kop waren gevlucht. Maar waar was Peter dan gebleven? De Caro's moesten al weg geweest zijn vóórdat hij kwam; hij zou nu nog wel ergens boven op de tweede etage aan het zoeken zijn. Ze rende weer terug naar de grote trap en op dat moment weerklonk een donderend gekraak. Verstijfd stond Anne stil en tot haar ontzetting zag ze dat de grote voordeur in elkaar stortte. Massa's vonken vlogen de hal in.

De bandieten renden naar binnen met hout en oliekannen. Guido riep

van buiten af bevelen en ze gehoorzaamden hem blindelings. Hun angst voor spoken was verdwenen, ze waren nu alleen nog maar wilde kerels, die alles wilden vernielen wat op hun weg kwam. Het was net een afschuwelijke droom. Anne kon zich niet bewegen, met grote ogen stond ze toe te kijken. De mannen smeten stapels hout aan de voet van de trap neer, ze gooiden olie eroverheen en renden weg. Toen gooide iemand een brandende lucifer erop en vluchtte. Binnen een tel brandde al het hout en dikke rookwolken stegen omhoog.

„Peter! Peter!" schreeuwde Anne, toen ze weer tot het besef kwam dat ze iets moest doen. Maar niemand hoorde haar.

„Er moet toch nog een andere trap zijn?" riep Anne wanhopig uit. „Maar waar?"

De bandieten waren nu aan de achterkant van het huis bezig. Daar staken ze ook vuren aan. Als ze niet gauw wist weg te komen, zou er geen ontsnappen meer mogelijk zijn... Dodelijk beangst, als een rat in de val, rende zij weer door de lange gang, die nu helder verlicht werd door de vlammen. Kijk, dáár! Dáár zag ze plotseling een deur open staan, die ze niet eerder ontdekt had. Ze vloog erdoor en... botste tegen Peter op!

De eerste seconden kon ze niets zeggen, zó zenuwachtig was ze nog.

„Kom mee!" schreeuwde Peter echter. „Langs deze weg komen we op de bediendentrap en ik geloof, dat we dan wel veilig wegkomen. Kom, vlug!"

„Waar zijn Sebastiano en de anderen?" vroeg Anne hijgend. Peter holde nu door een lange gang, hij hield haar hand vast en trok haar mee.

„Die zijn al lang buiten," zei hij. „Ze waren in een lege slaapkamer en ze zijn onmiddellijk gevlucht, ook langs deze weg."

„Waarom ben je niet met hen meegegaan?"

„Ik heb nog wat met die kaars rondgespookt. Ik dacht dat het nog wel iets helpen zou, maar toen merkte ik dat ze het huis in brand staken, en toen ben ik jou gaan zoeken."

„Waar is Carlo, de hond?"

„Bij de kinderen. Ik hoop nu maar dat ie niet blaft, anders verraadt hij alles."

„Dat doet ie vast niet," zei Anne „Hij zal wel doodsbenauwd zijn voor de brand, hij zal zich wel ergens verstopt hebben."

Ze waren nu onder aan de trap gekomen en stootten op een deur, die dadelijk openging. Gelukkig maar, de Caro's waren daar al ontvlucht. Anne en Peter snoven diep de frisse lucht op. Heerlijk was dat, na die afschuwelijke rook- en brandlucht! Ze speurden naar alle kanten of er iemand in de buurt was, maar ze zagen niemand en daarop renden ze weg, de cipressenlaan door, die naar de hoofdweg leidde. Nog éénmaal keken ze om; het hele huis leek nu in lichtelaaie te staan.

Een stuk van het dak stortte op dat moment brandend naar beneden.

„Ik geloof dat we het wel iets rustiger aan kunnen doen," zei Peter. „Hier kunnen ze ons niet meer zien. Ze zullen wel gauw weggaan; ze verwachten natuurlijk de politie."

Ze kwamen bij de hoofdweg.

„Wat zullen we doen?" vroeg Anne, die eindelijk een beetje op adem kwam.

„We gaan de hoofdweg op en proberen een lift naar Catania te krijgen. Ik denk dat oom Paul al hoog en breed in dat hotel Italia zit. Laten we daar in elk geval heen gaan. Is hij er niet, dan gaan we naar de politie."

„Hij heeft vast al aangifte gedaan van onze verdwijning. Maar dat komt allemaal in orde. Als we nu maar eerst die bandieten kwijtraken."

Anne stond opeens stil.

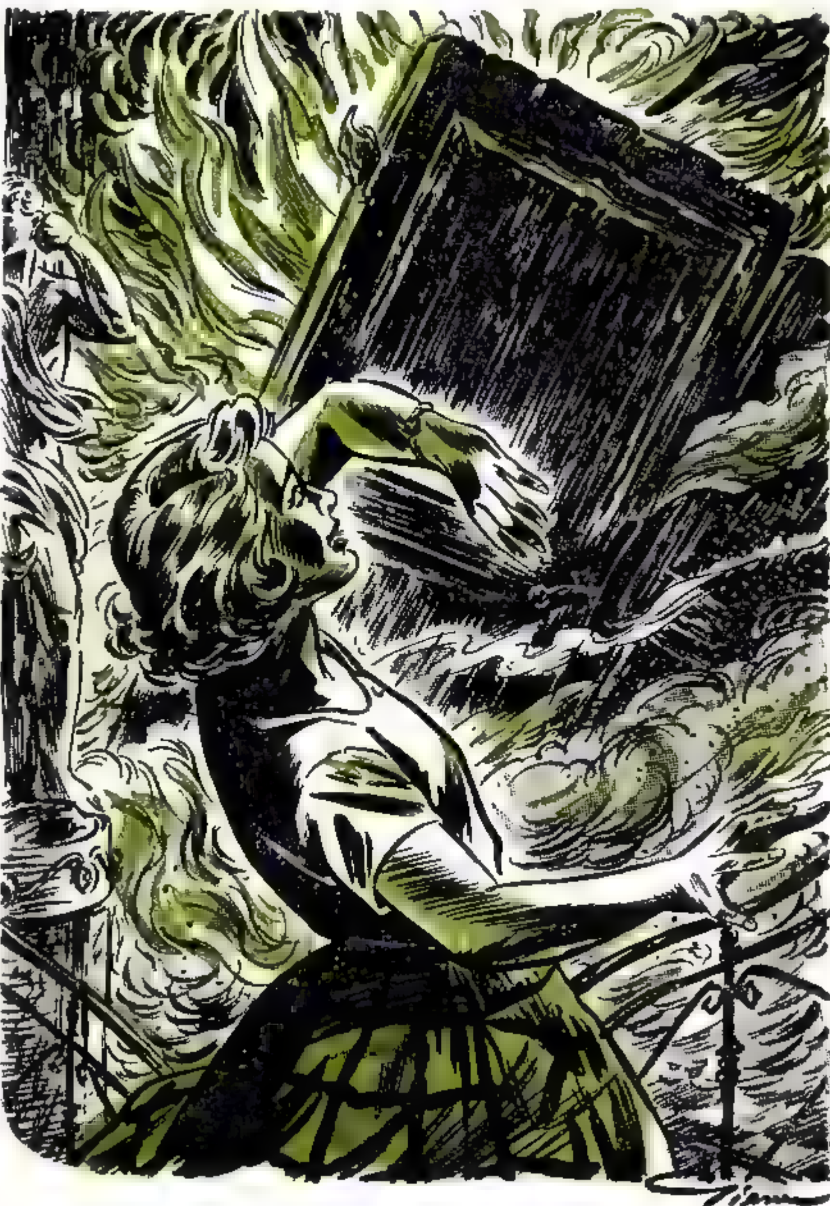
„Wat is dat?" fluisterde ze.

„Ik hoor niets," zei Peter eerst, maar even later hoorden ze allebei het geluid van motoren, auto's en menselijke stemmen. Toen zagen ze ook lichten naderen.

„Laten we ons verstoppen achter de bomen!" riep Peter.

„Nee, wacht even," zei Anne en ze ging midden op de rijweg staan, zodat de nu naderbij komende autolampen haar helder verlichtten. Iemand stak zijn hoofd buiten het raampje.

„We hebben hulp nodig!" riep Anne. „Bent u van de politie?"

Verstijfd stond Anne stil en tot haar ontzetting zag ze dat de grote voordeur in elkaar stortte.

„Nee, signorita," zei de man. „We zijn van de brandweer van Catania. We hebben gehoord, dat Castelforte in brand staat."

„Ja, dat is zo," zei Peter. „Als u iets verder rijdt, ziet u het al."

„Is er iemand binnen?"

„Nee, niemand."

„Gelukkig! Die oude huizen ook, niets dan last heb je ervan. Er zal wel iets stuk zijn gegaan in de elektrische leiding."

„Nee," antwoordde Peter, „het huis is in brand gestoken door een stel bandieten uit de bergen. U móét de brand zien te blussen."

„Maar hoe? Er is geen druppel water in de rivier! En toch heb je gelijk, het is de moeite waard om dat grote huis te redden. Zonder water doen we echter niets tegen het vuur." Hij maakte een machteloos gebaar met zijn handen.

„Ik weet wel water te vinden," zei Peter.

„Waar dan?" riep de brandweerman uit. „Kom vlug mee en wijs het ons aan."

Binnen een mum van tijd zaten Anne en Peter op een van de brandweerauto's.

„Rechtdoor," zei Peter, „en dan de bocht om, naar de achterkant van het huis. Er is daar een soort vijver, dat heb ik straks bij het licht van de vlammen gezien."

„Maar zit er wel water in?" vroeg Anne.

„Ja, heus, ik zag het glinsteren. Ik denk dat het water uit een of andere bron is."

De auto's reden nu langs het brandende huis en kwamen bij de rivier. De mannen sprongen van de auto's; dadelijk heerste er grote bedrijvigheid, toen de slangen werden uitgerold. Even later spoot het water al.

De vijver was vrij groot, in het midden stond een marmeren Cupido op een voetstuk. In zijn handen droeg hij een pijl en een boog, waarvan de ijzeren snaar was weggeroest. De vijver was begroeid met onkruid, maar er scheen toch water genoeg te zijn. Aan de andere kant van de vijver bevond zich een klein, marmeren gebouwtje, een soort prieel in de vorm van een tempeltje. Anne stond dit koepelvormig huisje net te bestuderen, toen ze plotseling een donkere gedaante dacht te zien kruipen in de richting van het prieel.

„Kijk uit!" riep ze. „Dat is Guido! In dat huisje hebben Sebastiano en zijn broer en zusje zich natuurlijk verstopt. Pak die bandiet!"

Maar niemand hoorde haar. Peter zag ze niet meer en de brandweermannen waren druk in de weer bij het brandende huis. Ze wist niet wat ze doen moest. Zonder verder na te denken rende ze daarom naar het huisje toe, maar wat ze moest doen, wist ze zelf niet. Toen ze dichterbij kwam, hoorde ze Angela gillen en Sebastiano roepen.

En daar kwam Guido naar buiten! Hij hield de twee jongens stevig vast en een andere bandiet duwde Angela voor zich uit.

Anne ging voor Guido staan. „Je zult ze niet meenemen, schurk!" riep ze, maar Guido duwde haar ruw opzij en ze viel op de grond.

Zou nu toch alles verloren zijn? Nee! Op dat moment klonk een woedend geblaf en gegrom. Het was Carlo, hij wierp zich boven op Guido, die onmiddellijk de kinderen losliet. De andere kerel rende heel hard weg. Guido lag nu op de grond en Carlo stond over hem heen gebogen, grommend zodra de man een beweging maakte.

„Ga jij iemand halen om die man te arresteren!" riep Sebastiano tegen

Het was Carlo, hij wierp zich boven op Guido, die onmiddellijk de kinderen losliet.

zijn broer. Maar het was niet meer nodig, want daar kwam Peter aanhollen met twee politieagenten.

„Ik zag net wat er gebeurde," zei hij. „Neem die man gevangen. Het is een schurk. Hij en zijn mannen probeerden ons te ontvoeren en hij heeft Castelforte in brand gestoken. Maar waar zijn de anderen? Laat ze niet ontsnappen! Ze hebben muilezels buiten de poort staan. Schiet op!"

Maar er kon niet meer gedaan worden, want de twee politiemannen hadden moeite genoeg om de tegenstribbelende Guido mee te voeren. Carlo kwispelstaartte heel vriendelijk, toen Peter tegen hem riep: „Zoek ze!" Hij was kennelijk zeer tevreden over zijn prestatie en vond dat hij genoeg gedaan had. Rustig wandelde hij naast Sebastiano naar het huis. Het vuur was geblust, maar er hing een akelige rooklucht. Castelforte was echter gered. . .

„Waar gaan jullie nu heen?" vroeg Anne, nadat ze Sebastiano hun avontuur verteld had. „Jullie kunnen hier nu niet meer blijven wonen."

„We vinden wel weer iets," zei Sebastiano. „We hebben eerst nog veel te doen. We moeten nu die schurk van een Luciano te pakken krijgen en ons wreken. Hij is de aanstichter van alles."

„Hoe weet je dat?" vroeg Anne, maar ze herinnerde zich, dat Guido ook de naam Luciano had genoemd.

„Ik herkende die zwarte Guido. Hij heet Rossi Guido, hij was bediende bij Luciano. Zorgen jullie ervoor dat hij zijn straf krijgt? Ik kan zelf nog niet in Catania komen — tenminste niet in het openbaar. Maar — vendetta!"

Ze waren nu bij de plek gekomen waar alle auto's klaar stonden voor vertrek. Guido zat geboeid in een hoek van een auto, de slangen waren weer opgerold en op hun plaats gebracht. Peter en Anne klommen ook op een auto en even later reed de karavaan op de hoofdweg naar Catania.

„Waar zijn Sebastiano en de twee anderen gebleven?" vroeg Anne aan Peter.

„Ik weet het niet," zei Peter. „Ze zijn als sneeuw voor de zon verdwenen."

„Zouden we ze nog ooit terugzien?"

„Ik weet het niet," antwoordde Peter weer. „Ik geloof van wel."

„Ik ben er ook bang voor," mompelde Anne. „Sebastiano rekent op onze hulp. Ik wou maar dat hij die malle wraakgedachte liet varen en wegging."

„Dat doet hij nooit. Hij zal nu nog veel feller zijn en dat begrijp ik best. Dat zou ik ook."

„Nee," zei Anne, „zo ben jij niet En ás je zo zou zijn, zou je ter wille

„Weet je, voordat je het beseft, zit je misschien in een gevaarlijk wespennest."

van de veiligheid van anderen geen gekke dingen doen."

ZESDE HOOFDSTUK

De oude gravin

De volgende ochtend zaten ze met oom Paul op een terrasje in Catania. De wereld zag er stralend zonnig en vredig uit, maar aan die arme oom Paul kon je nog duidelijk zien dat hij een angstige tijd had doorgemaakt. Hij zag er ontdaan uit, maar toen Peter en Anne eens vrolijk tegen hem lachten, kon hij gelukkig ook weer lachen. Hij was natuurlijk ontzettend ongerust geweest en toen hij hen die avond terugzag in hotel Italia kon hij wel huilen van opluchting. Toch was hij óók boos geweest, maar nadat ze hun avonturen verteld hadden, begreep hij wel dat ze geen kans hadden gekregen hem te waarschuwen. Hij was diep verontwaardigd over het gedrag van de bandieten.

Nu vroeg Peter: „Is de auto ook in Catania?"

„Ja zeker!" antwoordde oom Paul trots. „Weet je wel dat ik zei dat het in de benzineleiding zat? En laat ik nu gelijk hebben!"

„En hebt u dat helemaal alleen kunnen verhelpen?" vroeg Peter ongelovig.

„Nou eh. . . niet helemáál alleen," zei oom Paul verlegen. „Er kwam toevallig iemand langs die me wilde helpen. Hij beweerde dat hij alles van auto's wist, maar toen verloor die sukkel een van de carburatordoppen. Het ding viel op de weg en in een oogwenk hadden storm en regen het weggevaagd. Toen hielden we iemand anders aan die langs kwam. Hij gaf ons wat benzine in een fles en toen heb ik de fles uit het raampje boven de benzineleiding gehouden, zodat er tenminste benzine in de carburator kwam. Op die manier zijn we in Catania gekomen."

Peter lachte zich slap om het verhaal, hij zág oom Paul al in die ongelukkige houding! Anne had méér medelijden met hem. „In ieder geval bent u zo bij het hotel gekomen."

„Ja," antwoordde oom Paul. „Maar ik zat in dodelijke ongerustheid over jullie. Ik kon dat hele stuk later ook niet teruggaan omdat de auto eerst gerepareerd moest worden en een ander was er niet te huur. Iedere minuut dacht ik: nú ga ik naar de politie, maar steeds stelde ik het nog even uit in de hoop dat jullie gauw zouden komen opdagen. Tenslotte zijn jullie geen drie of vier jaar meer. Enfin, alles is nu toch goed gekomen. Wat een geluk!"

„Maar vindt u niet, dat we de Caro's moeten helpen?" vroeg Peter.

Gespannen zaten hij en Anne naar oom Paul te kijken. Deze dacht heel diep na.

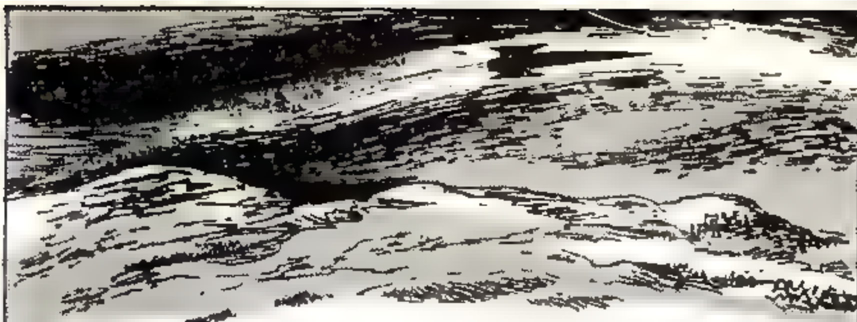
„Tja," zei hij tenslotte, „dat vind ik een heel moeilijk geval, hoor. Weet je, voordat je het beseft, zit je misschien in een uiterst gevaarlijk wespennest en ik breng jullie liever heelhuids terug bij je ouders. Ik ben voor jullie verantwoordelijk. Het is nu nog goed afgelopen met al die schurken, maar het had ook anders kunnen gaan. Stel je eens voor, dat er geen andere uitgang was geweest in dat brandende huis! Ik moet er niet aan denken. . . De vraag is, hoe zouden we hen kunnen helpen zonder er zelf bij betrokken te raken?"

„U houdt toch zo van speuren en geschiedenis," zei Anne pleitend. „Dan is het vast wel interessant voor u om de geschiedenis van het Carogeslacht na te pluizen; dan komen we er ook achter of alles wat Sebastiano ons verteld heeft werkelijk waar is. Als ze werkelijk zo in de ellende zijn gekomen door die zogenaamde graaf Luciano en als niemand anders dat weet, wordt het hoog tijd dat wij er iets aan doen."

„Ja, ja," zei oom Paul, „ik begrijp best, dat jullie willen helpen, maar nógmaals, ik vind het te gevaarlijk om ons ermee te bemoeien, vooral als er zo'n hele troep bandieten mee gemoeid is. En wat hebben die kinderen tenslotte aan een verbrand huis?"

WORDT VERVOLGD

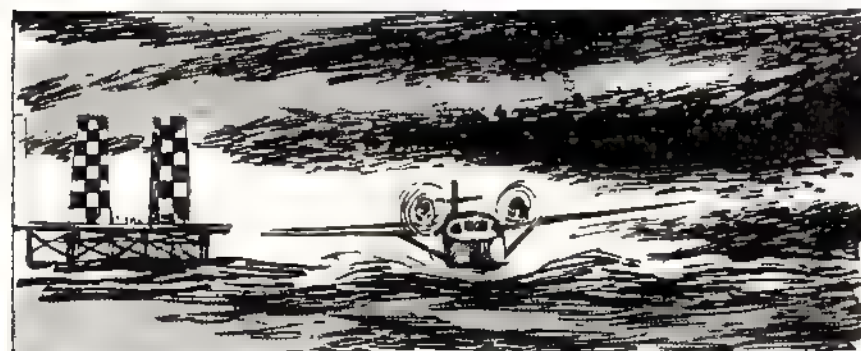

Captain
JOKER

OP HET GOEDE OGENBLIK HAD JOKER DE BRANDSTOFTOEVOER IN ZIJN RAKET AFGESLOTEN. IN GROTE SPANNING WACHTTE HIJ AF OF ALLES VOLGENS ZIJN BEREKENINGEN ZOU VERLOPEN. TINEKE, DIE ZO GRAAG NAAR HUIS WILDE, KEEK HEM IN NIET MINDER GESPANNEN VERWACHTING AAN. ALLES VERLIEP ECHTER NAAR WENS. DE RAKET BEGON SNEL HOOGTE TE VERLIEZEN. DAT WERD NATUURLIJK OOK OP DE BASIS GECONSTATEERD.

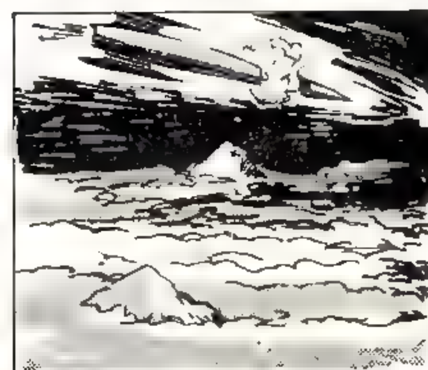

DADELIJK WERD ER GROOT ALARM GEGEVEN.

DE COMMANDANT BEVAL DAT OP ALLE MANIEREN GEPROBEERD MOEST WORDEN CONTACT MET JOKER TE KRIJGEN.

HET LUKTE ECHTER NIET, HETGEEN DE COMMANDANT IN EEN TOESTAND VAN ZENUWACHTIGE OPWINDING EN WOEDE BRACHT.

„LAAT ONMIDDELLIJK EEN WATERVLIEGTUIG STARTEN OM DE OMGEVING AF TE ZOEKEN," BEVAL HIJ „JOKER ZAL DE PARACHUTE GEBRUIKEN, HIJ ZAL NATUURLIJK MOEITE DOEN OM DE RAKET TE VERLATEN. DE PARACHUTE KAN OP GROTE AFSTAND GEZIEN WORDEN."

INDERDAAD, BIJNA OP HETZELFDE OGENBLIK LIEP JOKER NAAR DE HANDELS, WAARMEDE HIJ HET MECHANISME KON BEDIENEN, .

DAT DE NEUS VAN HET PROJECTIEL VAN DE REST MOEST LOSMAKEN. HET LUKTE! DE NEUS SCHOOT LOS

EN DADELIJK ONTPLOOIDE ZICH DE REUSACHTIGE PARACHUTE.

„EN NU MAAR WACHTEN TOT WE BENEDEN ZIJN," ZEI JOKER TEGEN TINEKE..

NIEUWSGIERIG TUURDE HIJ DOOR
DE GROTE KIJKER VAN DE RAKET.

HIJ WIST OP GEEN STUKKEN NA WAAR ZIJ ZICH BEVONDEN. HIJ KON SLECHTS ZIEN DAT ZIJ BOVEN BERGLAND ZWEEFDEN. DE PARACHUTE MET DE NEUS VAN DE RAKET HING REEDS TUSSEN DE TOPPEN VAN DE HOGE BERGEN EN DAALDE LANGZAAM IN EEN WOEST DAL.

BEIDEN VIELEN ZIJ OP DE VLOER, TOEN DE RAKET MET EEN FLINKE SCHOK OP DE GROND TERECHTKWAM.

HET GEVAARTE WAS RECHTSTANDIG GEDAALD EN BOORDE ZICH DIEP IN DE BODEM.

MAAR EVEN LATER WERD DE RAKET DOOR DE KRACHT VAN DE PARACHUTE OMVER GETROKKEN.

JOKER EN TINEKE KONDEN NU DE RAKET VERLATEN. ZIJ OPENDEN DE DEUR EN...

...EEN ONAANGENAME VERRASSING WACHTTE HUN. ZIJ ZONKEN BIJNA TOT HUN KNIEËN IN DE SNEEUW! GELUKKIG ZAGEN ZIJ OVERAL AFGEWAAIDE BOOMTAKKEN IN HET ROND LIGGEN. JOKER BEGREEP DAT ZIJ BRANDHOUT HARD NODIG ZOUDEN HEBBEN. HET BEGON NU OOK NOG TE SNEEUWEN!

..WEET U NOG WAAR DE RAKET IS?" VROEG TINEKE.

DICK TURPIN

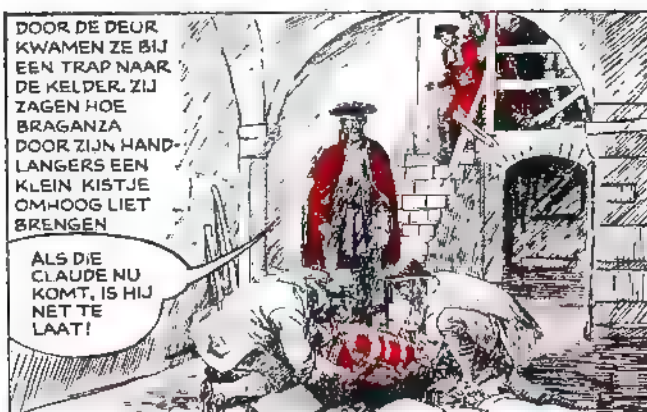

ALS BRAGANZA ONTDEKT DAT WE DE PAPIEREN UIT ZIJN BUREAU HEBBEN GEHAALD, ZAL HIJ WEL JE ANDERE EIGENDOMMEN IN VEILIGHEID WILLEN BRENGEN. KOM, WE GAAN NAAR HORTON HALL.
DAT VERVALLEN KASTEEL IN DE BOSSEN? WE WETEN TEN MINSTE WAAR WE MOETEN ZOEKEN.

MISSCHIEN IS BRAGANZA AL IN HORTON HALL. HIJ ZAL ONRAAD GEROKEN HEBBEN.
LATEN WE HOPEN VAN NIET. MISSCHIEN VOELT HIJ ZICH VEILIG GENOEG IN DIE RUÏNE.
1

TOEN ZE HORTON HALL NADERDEN, ZAGEN ZE VERSE SPOREN OP 'T PAD NAAR HET VERVALLEN HUIS.
ER MOETEN HIER NIET LANG GELEDEN VIER RUITERS ZIJN GEPASSEERD.
DE SPOREN GAAN IN ÉÉN RICHTING, MISSCHIEN KOMEN WE 'T GEZELSCHAP WEL TEGEN OP HUN TERUGWEG.

ZE BRACHTEN HUN PAARDEN IN EEN BOSJE, TE VOET GINGEN ZE VERDER TOT EEN OPEN DEUR, WAARUIT GELUID VAN STEMMEN KLONK.
SST, ZE ZIJN NOG BINNEN!
IK HOOR ZE HAKKEN, ZE ZIJN VAST IN DE KELDER BEZIG.
2

DOOR DE DEUR KWAMEN ZE BIJ EEN TRAP NAAR DE KELDER. ZIJ ZAGEN HOE BRAGANZA DOOR ZIJN HANDLANGERS EEN KLEIN KISTJE OMHOOG LIET BRENGEN
ALS DIE CLAUDE NU KOMT, IS HIJ NET TE LAAT!

NOG NIET TE LAAT, BRAGANZA..
CLAUDE!
HANDEN OMHOOG!
3

PRINS CLAUDE, WAT WILT U MET DE HERTOG DOEN?
IK WIL HEM EEN RIDDERLIJKE KANS GEVEN ZIJN LEVEN TE REDDEN. HIJ IS EEN GOED SCHERMER..

MAAR JE WILT TOCH NIET DUELLEREN MET EEN SCHURK?
DAT WIL IK WEL!
4

WOEDEND TROK BRAGANZA ZIJN DEGEN, ZONDER CLAUDE KANS TOT VERDEDIGING TE GEVEN.
KIJK UIT, CLAUDE.

DE SCHURK!
HIJ ZAL ZIJN STRAF NIET ONTLOPEN!

VLUG TROK DICK HEM OPZIJ. TEGELIJKERTIJD GAF HIJ DE HERTOG EEN KLAP MET ZIJN PISTOOL OP HET HOOFD.
OOOO!
5

DIE KERELS KUNNEN DE KIST VOOR ONS DRAGEN. DAAR WAREN ZE IMMERS VOOR GEKOMEN? DE HERTOG LATEN WE HIER, HIJ IS UITGESCHAKELD.
6

DICK HAD MET ZIJN VRIENDEN AFGESPROKEN ELKAAR IN DE BUURT TE ONTMOETEN.
DOOD?...
GOED NIEUWS! JULLIE WAREN NET WEG, TOEN ER BERICHT VAN FRANÇOIS KWAM DAT GRAAF MARINO OP DE JACHT IS VERONGELUKT.

NOOIT ZAL IK VERGETEN WAT JULLIE VOOR MIJ GEDAAN HEBT. IK BEN ER TROTS OP JULLIE ALS VRIENDEN NAAST MIJ TE HEBBEN GEHAD.

EN HET VOLK, BEVRIJD VAN HET JUK, VERLANGT NAAR DE TERUGKEER VAN PRINS CLAUDE
DAN ZAL JE AFSCHEID MOETEN NEMEN. DE WETTIGE PAPIEREN ZIJN IN JE BEZIT, MARINO IS DOOD, NU ZAL ONZE REGERING JE WEL ALS WETTIGE TROONOPVOLGER BESCHOUWEN.
7

DICK EN ZIJN KAMERADEN BEGELEIDDEN DE PRINS NAAR LONDEN. TOEN TROKKEN ZIJ OP NIEUWE AVONTUREN UIT.
VAST EN ZEKER! TOT ZIENS!
EN KOM EENS NAAR HOLSFALLEN BINNENKORT!
8

DE OVERVAL IN DE WOESTIJN

DOOR JOHN DENNIS

Als Hassan iets ondernam konden alle bedoeïenen van de woestijn niet verhinderen, dat hij zijn taak tot een goed einde bracht...

De zon brandde meedogenloos op de gloeiend hete muren en daken der ordeloos verspreid staande, groezelig witte huizen, stallen en openbare gebouwen, die tezamen het Arabische stadje El Basir vormden.

Ze brandde nog feller en onbarmhartiger op het stoffige, vervuilde marktplein, waar het vol was van haveloze kramen, slaperig uitziende kooplui en traag voortschuifelende marktbezoekers. Ze schroeide ook de vooruitgestoken voeten van de jonge Hassan, die zich op een lege kist half in de schaduw van een tent had neergezet en met een hand onder de kin voor zich uit zat te staren. Zo te zien een toonbeeld van leed en verslagenheid...

Bijna even treurig gestemd leken de vijf pakezels, die achter zijn rug aan een paal stonden vastgebonden.

Doorgaans was Hassan de vrolijkste en blijmoedigste jongen van heel El Basir, altijd gereed deze of gene een poets te bakken en daardoor onder de Arabische jeugd van het stadje de onbetwiste leider bij het uithalen van kattekwaad en kwajongensstreken.

De ezels waren het eigendom van zijn oom en elke dag trok Hassan met het vijftal langoren naar het marktplein om hen te verhuren aan kooplui of reizigers, die balen vol handelswaren te vervoeren hadden naar hun kampementen achter de heuvels in de omtrek of nog verder in de eindeloze, barre zandwoestijn.

Hassans verhuurbedrijf was behoorlijk goed gegaan, totdat enkele weken geleden twee kameeldrijvers in het stadje waren gearriveerd, die hun „schepen der woestijn" kwamen aanbieden tegen een tarief, dat bijna even laag was als de huurprijs die Hassan voor zijn ezeltjes placht te bedingen.

Geleidelijk had de jongen zijn klanten in aantal zien verminderen en nu zag het er naar uit dat niemand meer naar Hassan en zijn ezels omzag en iedereen gebruik ging maken van de naar verhouding zoveel voordeliger kamelen.

De hele dag had Hassan al op dezelfde plaats gezeten, het was bijna avond geworden en nog was er geen enkele klant komen opdagen.

De jongen trok zijn zwarte wenkbrauwen hoog op, schoof zijn vuilrode fez ver op het achterhoofd en keek somber naar de straat aan de overkant van het plein, waar juist een zwaarbeladen kameelkaravaan zich in beweging zette.

Hassan strekte zijn arm en pakte zijn dichtstbijzijnde ezel bij de kop.

„Simca," zei hij fluisterend, „Simca, het is een nare dag. Ik zie ervan komen, dat we jou en je broertjes zullen moeten verkopen, tenminste als Allah niet goedgunstiger op ons neer gaat zien en ons wat klanten wil bezorgen..."

En zie, alsof Allah op deze verzuchting van Hassan had gewacht, ging er aan de overkant van het plein juist iets gebeuren, dat hem vol hoop en verwachting van zijn zitplaats deed opspringen. Er waren twee blanke vreemdelingen bij de kamelen verschenen; de één groot en van middelbare leeftijd, de ander een jongeman, iets ouder dan Hassan zelf.

Ze klommen van hun met vuil overdekte, zwaarbeladen auto en geraakten in druk gesprek met Hassans grote concurrent, de verhuurder van de kamelen.

De voor auto's berijdbare weg reikte niet verder dan El Basir, en reizigers die verder de woestijn in wilden, waren uitsluitend aangewezen op het gebruik van kamelen of, als de afstand niet al te groot was, van pakezels.

Uit het door hem afgeluisterde gesprek begreep Hassan, dat het twee Engelsen waren, vader en zoon, die zo spoedig mogelijk wilden doorreizen naar het tentenkamp van sjeik Ali ben

Said, vele tientallen kilometers buiten El Basir. Maar hij begreep ook dat alle kamelen van zijn concurrent verhuurd waren.

Vooral het laatste was voor Hassan van het grootste belang. Er waren geen kamelen meer voorhanden.

De jonge ezeldrijver dankte Allah, die hem deze schone kans gaf ook iets te verdienen. Dan trok hij Simca mee tot vlak voor de lange Engelsman om in bloemrijke bewoordingen zijn diensten aan te bieden.

„Grote heer en meester," zei Hassan, „verspil geen woorden aan die nietswaardige met zijn vlooienbeesten van kamelen! Ik, Hassan, heb de meeste en mooiste pakezels van heel El Basir; prachtige sterke dieren, die u desnoods tot het einde der aarde kunnen vervoeren! Vertrouw u aan mij toe, edele heer en meester, en ik breng u en uw vereerde zoon, alsmede uw prachtige bagage, met de snelheid van alle winden, naar het kamp van Zijne Hoogheid de sjeik Ali ben Said!. . ."

De rijzige Engelsman luisterde geamuseerd, terwijl de hem vergezellende opgeschoten knaap schokschouderde van de lach.

Meneer Graves en zijn zoon Martin maakten een reis, waarbij het nuttige met het aangename werd verenigd. De vader bekleedde een hoge post bij de Eastern Oil Company en was nu voor deze instelling op weg om contact te zoeken met de woestijnvorst Ali ben Said en met hem een overeenkomst te sluiten inzake het aanleggen van een oliepijpleiding over zijn grondgebied. Het aangename bestond hierin, dat Martin de tocht door het sprookjesachtige woestijnland als een bijzonder aardige vakantietrip mocht beschouwen en meemaken.

Nog steeds doorgaande met breedvoerige loftuitingen aangaande de voortreffelijkheid van zijn ezels, leidde Hassan de reizigers naar de plek waar zijn vier andere lastdieren nog stonden vastgebonden.

De Engelsen volgden schoorvoetend en de oudste stelde de vraag: „Ben je er zeker van, dat je met die vijf ezeltjes de hele zaak in één keer mee kunt nemen? Ik ben nogal zwaar en onze bagage is ook niet zo licht als je wel denkt!"

Hassan wuifde alle bezwaren weg als zijnde van geen betekenis.

„De grote blanke heer mag op mijn eigen Simca rijden, de mooiste en sterkste ezel van het hele land! Binnen een uur zullen we op weg zijn en voor morgenavond de zon ondergaat, zullen mijn hoogvereerde heren en meesters veilig en wel het kamp van de verheven sjeik Ali ben Said bereikt hebben!"

De jonge Martin toonde zich geestdriftig. Hij had reeds een grote genegenheid opgevat voor Hassan. En wat hem betrof, als er op dat moment een hele kudde kamelen was komen opdagen, had hij ze niet willen hebben in ruil voor de pakezeltjes van zijn pasverworven jonge vriend.

„Vooruit, vader!" zei hij. „Laten we hem aannemen met zijn langoren! Het zal verbazend leuk zijn en het bespaart ons twee dagen wachten op de kamelen!"

Dat gaf de doorslag en de zaak werd beklonken. De bagage werd uit de auto geladen, en terwijl vader Graves zijn wagen in een garage ging opbergen, hielp Martin zijn vriend met het opladen en het gereedmaken van de kleine karavaan.

De jonge Engelsman stond verbaasd over de vlugheid en handigheid van de nog jeugdige Arabier, die met het grootste gemak de zwaarste pakken op de ezelsruggen laadde en dan met lange touwen zodanig vastbond dat de dieren er niet de minste last van ondervonden. Dat was vakwerk!

Onderwijl stond Hassans mond geen ogenblik stil en vertelde hij onder het werk aan één stuk door over de opwindende, doch volgens hem ware gebeurtenissen uit zijn veelbewogen loopbaan in het hartje van de woestijn.

Maar toen mijnheer Graves terugkwam bij het tweetal, waren de jongens klaar met het opladen en stond de kleine karavaan geheel gereed voor het vertrek, zodat het gebabbel niet de minste vertraging had opgeleverd.

Er restte nog ongeveer twee uur daglicht toen de kleine optocht van vijf zwaarbeladen ezels, met een trotse Hassan voorop, het stadje verliet en een weg zocht door de kale zandvlakte van de onmetelijke woestijn.

De brandende zonnegloed was iets afgenomen en de ezeltjes schenen het prettig te vinden weer eens in beweging te zijn, zodat ze in behoorlijk tempo achter elkaar aan stapten.

Hassan was van plan bij een hem bekende kleine oase zijn bivak op te slaan en daar de nacht door te brengen. De afstand erheen was bijna twintig kilometer en hij mocht zich wel haasten om niet te lang na zonsondergang daar aan te komen.

Ze waren nog niet ver buiten de

. . . en keek somber naar de straat aan de overkant van het plein

stad, toen er iets gebeurde dat Hassan helemaal niet aanstond. Een Arabier op een wit paard vertoonde zich onverwacht boven de rand van een zandheuvel. Bij het zien van Hassans karavaan trok hij de teugels aan en stond enige tijd stil om de kleine optocht in ogenschouw te nemen. Toen wendde hij met een ruk aan de teugel zijn rijdier en galoppeerde weg in de richting vanwaar hij gekomen was.

De heer Graves had er weinig aandacht aan besteed, maar de glimlach van Hassans gezicht verdween en hij staarde somber voor zich uit. Hij had de witte gedaante herkend als een van sjeik Abu Selims woestijnruiters. En hij wist dat Abu Selim een rover was, wiens onderhorigen er niet tegen opzagen een vreedzame karavaan te overvallen en uit te plunderen.

Ook bedacht Hassan hoe weinig nut het zou hebben als hij zijn Engelse medereizigers op mogelijk gevaar zou wijzen. En misschien viel het nog wel mee. Zijn armzalig karavaantje zag er niet naar uit, dat het een trotse heerser als Abu Selim tot een overva zou kunnen verleiden.

Dus reed Hassan door, zij het niet zonder naar alle kanten zijn ogen de kost te geven...

Gedurende het verdere gedeelte van de tocht bleef Hassan voortdurend op zijn hoede, hoewel hij wist dat al zijn voorzorgen niet toereikend zouden zijn, als zijn karavaan door een der ergste rampen van de woestijn zou worden getroffen.

Bij het invallen van de schemering zagen ze de oase, die slechts bleek te bestaan uit een ondiepe waterplas, omringd door een klein aantal vermoeid uitziende palmbomen.

Hassan stelde zijn reisgenoten op de hoogte van zijn plan hier een kamp op te slaan en de nacht door te brengen

De oase lag in een lichte uitholling van het terrein en bood maar een zeer matige beschutting ingeval er een zandstorm mocht opsteken, iets dat elk ogenblik en zonder voorafgaande waarschuwing kon gebeuren...

De ezels waren gekluisterd en van voedsel voorzien, waarbij Martin vol ijver had meegeholpen. Het kampvuur was ontstoken en het eten klaargemaakt. En toen ze allen rond het vuur gezeten hun avondeten genoten, keek Graves glimlachend rond en zei:

„Het mag niet de snelste en meest comfortabele manier van reizen genoemd worden, maar het lijkt me wel de aardigste!"

„En of!" beaamde Martin. „Ik zit erover te denken of we straks thuis, in Engeland, ook niet zulke ezelkaravanen in elkaar kunnen zetten!"

Lachend en gekscherend zochten ze elk een ligplaatsje op voor de nacht En toen de laatste gloed van het kampvuur doofde, was zowel Graves als zijn zoon reeds in slaap gevallen.

Hassan lag iets verderop nog na te peinzen over het verschijnen van de witte ruiter boven de heuvelkam en hij besloot wakker te blijven teneinde bij het minste of geringste teken van onraad bij de hand te zijn.

Ongeveer een uur lang bleef hij waakzaam genoeg, doch alles rondom bleef volkomen rustig. Enkel een licht geruis van de wind in de palmen en het rusteloos bewegen der gekluisterde ezels verstoorden de stilte van de nacht. Nu begonnen Hassans oogleden zwaar te wegen. Ze vielen dicht, eenmaal en nog een keer, toen lag ook Hassan in een diepe slaap verzonken...

Ook het volgende uur bleef alles rustig. Doch toen verscheen er een baardig gezicht boven de kam van de dichtstbijzijnde heuvelrij. Een paar glinsterende ogen staarden naar de flauw zichtbare oase, waarna een ontblote arm een wenkende beweging maakte naar de achtergrond...

Al spoedig verscheen nog een dozijn baardige tronies en slopen evenzoveel bedoeïenen tot op korte afstand van het drietal slapende reizigers. Toen vlogen ze plots overeind om met vreselijk gegil en lawaai de povere kampplaats te bestormen...

Ook Hassan sprong overeind en schreeuwde een waarschuwing, waarop Graves en Martin eveneens in enkele seconden op de been waren.

Martins vader liet met enorme kracht zijn vuist uitschieten op de kaak van de aanvoerder der bedoeïenen, waardoor deze ruggelings in het zand stortte. Doch toen een tweede aanvaller opdaagde met een lang mes, sprong de Engelsman een eindje achteruit om aan de zwaai van het dodelijke wapen te ontkomen...

„Kom mee, Martin!" schreeuwde hij. „Kom op! Lopen!"

Maar Martin dacht nog niet aan weglopen. Op school was hij een der beste voorwaartsen van het rugbyteam, en zijn daarbij opgedane kennis kwam hem nu te pas bij gratis onderricht aan de opdringende Arabieren, die tot dan toe nog nooit van rugby gehoord hadden. Nu kwamen ze het wel te weten, en hoe!

Hassan had meteen toen hij opsprong zijn lange ezeldrijverszweep gegrepen en hoewel hij deze nu met striemende slagen liet neerkomen op de baardige koppen der bedoeïenen, leed het geen twijfel of hij zou spoedig door de horde overmeesterd en neergeslagen worden. En dus zocht hij in koortsige haast naar een betere oplossing.

Plots brak hij het gevecht af en rende weg tot even buiten de oase. In de daar heersende duisternis trok hij een politiefluit te voorschijn, welke hij

Er restte nog ongeveer twee uur daglicht...

lang geleden van een sergeant van het Arabische legioen gekregen en sindsdien als een kostbare schat bewaard had.

Hij blies erop uit alle macht en schreeuwde toen niet minder luid: „Attaqueren! Val aan! Voorwaarts in de looppas!"

Vervolgens sloeg hij met het dikke eind van de zweep een roffel op enkele reeds zo goed als lege proviandblikken en maakte met gillen en schreeuwen zoveel herrie als hij maar kon.

Van pure schrik begonnen ook de pakezels te snuiven en te balken, zodat het al met al een hels lawaai werd.

Het moest bij de aanvallende Arabieren wel de indruk wekken, dat ze regelrecht in een hinderlaag waren terechtgekomen. In elk geval hadden ze zo de schrik te pakken dat ze er, krijsend van angst, in volle vaart vandoor gingen.

Toen Hassan ophield met zijn kabaal, kon hij de hoefslag horen van de rijdieren, waarmee de bedoeïenen holderdebolder verdwenen waren. . .

Doch toen verscheen er een baardig gezicht boven de kam van de dichtstbijzijnde heuvel.

Martin en Graves sloegen het zand van hun kleren en voegden zich opgelucht bij de grinnikende Hassan.

„Je hebt ook mij een ogenblik voor de gek gehouden, Hassan!" zei vader Graves. „Maar een briljant idee was het, en ik ben ervan overtuigd, dat we er ons leven aan te danken hebben!"

„Jongen, Hassan," hijgde Martin, „hoe kreeg je 't zo in de hoofd? Je hebt ons er net zo goed tussen genomen als die rovers! Maar waarom zouden ze ons overvallen hebben? We hebben toch niets bij ons dat de moeite van het stelen waard is?"

Mijnheer Graves keek een ogenblik somber voor zich uit.

„Mogelijk was het op mijn persoon alléén gemunt!" zei hij nadenkend. „En ik vraag me af of sommige lui bezwaar kunnen hebben tegen mijn onderhandelingen met sjeik Ali ben Saïd. Het lijkt me maar het beste niet meer te gaan slapen, maar ons gereed te maken om bij het eerste daglicht verder te gaan!"

Ze brachten het smeulende kampvuur opnieuw tot leven, zetten verse thee en bleven wakker en waakzaam tot de vroege morgen.

Gedurende die tijd werden ze met rust gelaten; er kwam geen nieuwe overval. En zodra het begon te schemeren, braken ze het kamp op en trokken weg over de zandheuvels almaar verder naar de wijkende horizon. . .

Mijl na mijl legden ze in behoorlijk tempo af. De zon rees hoger en hoger aan de staalblauwe hemel en blakerde de zandvlakte tot die zinderde als een gloeiende oven.

Hassan floot een vrolijk wijsje. Hij was in zijn element en verlangde niet beter. Maar Graves en Martin, die in hun auto onder de linnen kap beschut hadden gezeten tegen de felle zonnebrand, begonnen nu, op de rug van de ezeltjes, de hitte allengs ondraaglijk te vinden.

„Pfff!" pruttelde de oudere man, terwijl hij zich met een grote zakdoek het voorhoofd bette. „Ik heb nooit veel met een zonnesteek opgehad, maar nu ben ik er na aan toe er eentje te krijgen!"

Hassan hoorde zijn klacht en sprong meteen van zijn ezeltje.

„De grote heer zou graag in de schaduw zitten? Daar kan ik mijn grote meester aan helpen! Hassans transportonderneming is van alle gemakken voorzien!"

En tot verbazing van de beide Engelsen maakte Hassan een pak los van een der ezelsruggen, deed het open en haalde twee keurige, rood-groen-geelgestreepte parasols te voorschijn om die triomfantelijk en op hoofse wijze zijn cliënten in handen te geven.

Geen mens wist hoe hij die dingen in bezit had gekregen. Maar Hassan kende alle geheimen van El Basirs marktplein, evenals de hitte van de woestijn, en hij had de zonneschermen op onnaspeurlijke wijze weten te veroveren en ze, ten dienste van zijn toekomstige klanten, bij de losvaste uitrusting van zijn onderneming ingelijfd. De klant was nu eenmaal koning!

„Nee maar!" lachte Graves. „Hassan, jongen, je bent een geweldenaar!" En zich half omkerend in het zadel, deed hij met een sierlijke zwaai de parasol open en. . .

Zeer waarschijnlijk was het deze zwaaiende beweging, die op dat moment mijnheer Graves het leven redde. Want juist in hetzelfde ogenblik knalde een geweerschot af op het metalen hulsje rond de parasolstok, die met kracht uit de hand van de Engelsman werd weggeslagen.

„Wel, alle mensen!" schreeuwde Graves, terwijl hij tegelijk met Martin uit het zadel sprong om zich in veiligheid te stellen voor een twintigtal bedoeïenen, die luid gillend en in het wilde weg hun geweren afschietend, vanachter een terreinplooi te voorschijn waren gekomen.

Deze bende ontvluchten was niet mogelijk, en elk verzet was volkomen nutteloos. Hassans karavaantje werd in enkele ogenblikken omsingeld en tot stilstand gebracht.

De aanvoerder der bandieten dreef zijn paard tot binnen de kring der anderen en zei met een gemeen lachje om de lippen:

„U bent mijnheer Graves? U en uw zoon gaan met ons mee! De verheven sjeik Abu Selim heeft ons gelast u beiden bij hem te brengen! Zo mogelijk levend of. . . anders!"

Hassan, woedend om het dreigend verlies van deze kostbare klanten, voor wie hij zoveel genegenheid voelde en die ook nog niet zijn diensten betaald hadden, stapte onverschrokken naar voren. Hij stak zijn vuist op en schreeuwde:

„Ik ken jou, Akbar. Laat mijn vereerde Engelse cliënten en meesters met rust, of, bij de baard van de Profeet, ik haal een afdeling van het Arabische legioen om jou en jouw gluiperige baas Abu Selim uit de woestijn weg te vegen, versta je?!"

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

OOOO, ER IS EEN INBREKER GEWEEST.
IK VERMOED WIE HET IS! ALS WE HEM HEBBEN, HEBBEN WE DE SPAARPOT OOK.
WAAR IS DE DIRECTEUR? IK STA HIER MAAR TE WACHTEN OP M'N GELD.
WAT 'N VREEMDE SCHOOL IS DAT HIER
MENEER KWEL ZAL WEL IN Z'N KAMER ZIJN.
WIJS DE WEG MAAR, IK WIL ER MEER VAN WETEN!
EINDELIJK, DE SPAARPOT IS OPEN, BILLIE.
EERLIJK DELEN, MENEER!
HET LIJKT HIER WEL EEN DIEVENBENDE. KOM, WE ZULLEN ZE OP HETERDAAD BETRAPPEN
DE SPAARPOT VAN M'N ZOON! DAT ZAL IK U BETAALD ZETTEN!
JA MAAR, HOORT U EENS...
BILLIE, KOM HIER, JE HEBT IETS VAN ME TE GOED ..
U MAG HET ALLEMAAL HOUDEN VAN ME, MENEER!

Dure eieren en een vreemde buiging

Een Franse dokter die het roken als zeer schadelijk voor de gezondheid beschouwde, ging eens in gezelschap van minister Talleyrand (1754-1838) tekeer tegen het tabaksgebruik en drong erop aan dat laatstgenoemde alles in het werk zou stellen om deze ondeugd uit te roeien.

„Heel graag, monsieur," zei de minister. „Roken en snuiven zijn ondeugden en ik wil graag mijn best doen om ze in Frankrijk geheel uit te roeien. Maar dan moet u me eerst twee andere ondeugden noemen, die óók honderdtwintig miljoen franks belasting per jaar in de schatkist brengen."

Een wat al te vrijpostig heer kwam op zekere middag bij de Portugese minister Pombal (1699-1782) op audiëntie met een verzoek. Toen hij zijn zin niet kreeg, zei hij boos:

„Als ik een zoon had, die een beetje achterlijk was, zou ik hem minister laten worden."

„Dat begrijp ik," kaatste zijne excellentie terug, „maar ik zie tot mijn genoegen, dat uw vader er andere ideeën op na hield."

Koning Frans I, die van 1515 tot 1547 over Frankrijk regeerde, was een tegenstander van keizer Karel V. Toen hij na de slag bij Pavia (1525) in Spanje gevangen zat, eisten de Spaanse grandes (hoge edelen), dat hij niet alleen met de hoed zou groeten, maar ook zou buigen. Dit weigerde de koning. Daarop wilden zij hem dwingen: zij lieten de deur van zijn kamer lager maken, zodat de vorst zich bukken moest, als hij naar buiten kwam.

Maar Frans haalde een streep door de rekening: hij ging van dat ogenblik af steeds achterwaarts de kamer uit — keerde hun dus elke keer de rug toe — een vreemde buiging die een weinig anders uitviel dan de grandes bedoeld hadden.

George III, koning van Engeland van 1760 tot 1820, was eens op reis door zijn eigen rijk. Hij overnachtte in een dorpsherberg en bestelde bij zijn ontbijt een ei. De waard bracht een ei, doch zette er een pond sterling voor op de rekening.

De koning keek de herbergier eens aan en merkte lachend op:

„De eieren schijnen hier nogal zeldzaam te zijn!"

„Nee, dat niet," gaf de waard ten antwoord, „eieren hebben we hier in overvloed, maar koningen niet!"

De hertog van Marlborough (1650-1722), de Engelse staatsman en veldheer, had één gebrek: hij was hebzuchtig.

Een kandidaat naar een zeer goede positie kende dit zwak van de hertog en zei bij een onderhoud openhartig:

„Als u zorgt, dat ik die betrekking krijg, kunt u over duizend pond beschikken. Ik geef u mijn erewoord dat geen mens er iets van te weten komt."

„Weet je wat," antwoordde de hertog, „geef me tweeduizend pond, dan mag je het aan iedereen vertellen.'

De verdwenen diamant

Wat wou je, Frits?" vroeg de heer Althof aan zijn zoon, die bij de deur bleef treuzelen in plaats van naar school te gaan

De jongen kwam naar hem toe. „Ik wou een stukje pek kopen voor een sprinkhaan, maar ik heb geen geld meer."

Mijnheer Althof begreep het. De laatste tijd bezat elke jongen een sprinkhaan, die gemaakt was van een halve notedop. Met geduld en zorg werd aan beide kanten van de dop, vlak onder de rand, een gaatje geboord. Door die gaatjes werd een sterke draad heel strak gespannen, dwars over de dop. Een stukje pek was aan het ene eind van de dop vastgekleefd. Dan moest een dun houtje tussen de draden gestoken worden, achterover getrokken en in het pek gedrukt. Door de spanning van de draad sloeg al gauw het houtje terug en, als de notedop met de holle kant naar beneden op tafel gezet was, sprong het hele geval omhoog. Om zo'n sprinkhaan te maken wilde Frits wat pek hebben, maar blijkbaar was hij door zijn zakgeld heen.

„Hier," zei zijn vader en haalde glimlachend een muntstukje uit zijn zak. „Koop maar wat je nodig hebt."

Dat liet Frits zich geen tweemaal zeggen. Hij bedankte en rende weg. Mijnheer Althof keek hem even na en maakte zich toen ook klaar om uit te gaan.

Enkele jaren geleden had hij zijn juwelierszaak naar de hoofdstad overgeplaatst. Hij had gehoopt daar zijn klantenkring te kunnen uitbreiden. Dat was hem ook gelukt, maar heimelijk had hij nog aan iets anders gedacht. Het hof resideerde in de hoofdstad en wie weet. . .

Tot nu toe had hij nooit iets aan de keizerlijke familie verkocht. Thans echter zou de kroonprins in het huwelijk treden en bij de feestelijkheden zouden natuurlijk veel sieraden gedragen worden. Mijnheer Althof had zijn collectie met kostbare edelstenen uitgebreid en verschillende exemplaren hadden reeds een koper gevonden De mooiste stenen waren echter nog niet verkocht. De kostbare koopwaar zou weleens dieven kunnen lokken, daarom verliet mijnheer Althof zijn huis niet graag. Hij moest echter een paar geldzaken regelen, dus had hij de zaak voor enkele uren aan Hans Meyer, zijn bediende toevertrouwd

De besprekingen verliepen niet zo vlug als hij zich had voorgesteld en het was al vrij laat, toen hij terugkeerde. Achter de ruit van de deur zag hij het gezicht van Meyer. Vreemd, dat hij bij de buitendeur stond, dat was zijn gewoonte niet.

Meneer Althof draaide de kruk om, maar bemerkte tot zijn verbazing, dat de winkel op slot was. Meyer liet hem binnen, maar sloot de deur terstond achter hem.

Bevreemd keek de juwelier rond, maar op het eerste gezicht kon hij niets bijzonders ontdekken. Bij de toonbank zat een heer, die hem beleefd tegemoet trad. Meyer bleef bij de deur staan.

„Wat heeft dat te betekenen?" vroeg mijnheer Althof wat kortaf. Hij keek van de een naar de ander. Meyers gezicht was bleek en gespannen, maar de vreemdeling scheen volmaakt op zijn gemak te zijn.

„Mijnheer Meyer zal u inlichten," sprak hij met een handgebaar naar de bediende.

Toen hoorde mijnheer Althof de hele geschiedenis. De vreemde bezoeker was gekomen om enige diamanten uit te zoeken, die zijn echtgenote op het hofbal zou dragen. Meyer had hem de collectie getoond, maar bemerkte weldra tot zijn ontsteltenis, dat een van de kostbaarste stenen ontbrak. De klant, door zijn verschrikte houding opmerkzaam geworden, had onmiddellijk onderzoek gevraagd.

„Natuurlijk moet de zaak onderzocht worden," sprak hij beslist, „dat is het beste, zowel voor u als voor mij. De politie is reeds gewaarschuwd en u kunt op mijn medewerking rekenen."

Het was nog een geluk, dat de klant zo'n welwillende houding aannam, dacht mijnheer Althof, terwijl hij het kastje inspecteerde, waarin de juwelen werden bewaard. Het was waar: één steen ontbrak, de mooiste uit zijn collectie, die hij al heimelijk voor de aanstaande kroonprinses had bestemd. Wie kon de diamant ontvreemd hebben? Meyer was boven alle verdenking verheven en hij zelf had 's morgens nog naar gewoonte de stenen gecontroleerd. Toen was alles nog in orde.

Zou het mogelijk zijn, dat de klant. . . Ja, schijn kon bedriegen, dat had hij in zijn loopbaan wel geleerd, maar dat deze heer een dief zou zijn, kwam hem toch wel heel onwaarschijnlijk voor.

Hij had niet veel tijd voor zijn overpeinzingen, want twee politiemannen stonden al voor de deur. Meyer haastte zich hen binnen te laten.

Met gefronst voorhoofd keek de juwelier toe. Een dergelijk geval had zich in zijn zaak nog nooit voorgedaan.

Allen werden ondervraagd en de klant werd op zijn eigen verzoek gefouilleerd. Zoals mijnheer Althof al had vermoed, leverde het onderzoek niets op. De vreemdeling gaf naam en adres op en kreeg verlof om te vertrekken. De verontschuldiging van de juwelier wuifde hij met een handgebaar van zich af.

„Natuurlijk, natuurlijk, ik begrijp u volkomen. Laten we hopen, dat de steen spoedig gevonden wordt."

Na beleefd gegroet te hebben, nam hij afscheid. Mijnheer Althof wilde de winkeldeur grendelen, maar wachtte nog even, omdat Fritsje juist kwam aanhollen. Samen gingen vader en zoon nu het huis binnen. In het aangrenzende kantoor hadden de politiemannen Hans Meyer een scherp verhoor afgenomen, waardoor ze echter niet verder gekomen waren.

„Dat wist ik van tevoren wel," mompelde mijnheer Althof geergerd. De laatste tijd had hij goede zaken gedaan, maar als de diamant niet teruggevonden werd, zou dat een groot verlies betekenen.

Aan tafel kwam het geheimzinnige voorval natuurlijk ter sprake. Fritsje, die nog nergens van wist, luisterde met open mond. Toen over de vreemdeling gesproken werd, keek hij verrast op.

„Was dat de heer die juist wegging, toen ik thuis kwam? Die ken ik," zei hij ineens.

Verstoord keek mijnheer Althof zijn zoontje aan. Het prikkelde hem, dat de jongen zich in het gesprek mengde. „Jou wordt niets gevraagd," zei hij streng.

„Maar ik ken hem," hield Fritsje vol, met een kleur van opwinding. „Hij was vanmorgen bij de schoenmaker, net als ik."

„Vanmorgen?" vroeg zijn vader, die belangstelling voor Fritsjes verhaal begon te krijgen.

Frits knikte heftig. „Ik mocht immers een stukje pek halen?"

„Dat is waar ook," herinnerde mijnheer Althof zich. „Ik had je geld gegeven. Dus je hebt die vreemde heer bij de schoenmaker gezien. Wat deed hij daar?"

„Hij moest ook pek hebben," zei Fritsje prompt en voegde er grinnikend aan toe: „Zeker ook om een sprinkhaan te maken."

Over zijn hoofd heen keken de mannen elkaar aan. Er was iets vreemds aan de geschiedenis, dat begrepen ze beiden. Iets dat misschien wel in verband stond met de diefstal.

Een paar seconden heerste er stilte, toen sprong Hans Meyer van zijn stoel en vloog de kamer uit. Met grote stappen ging mijnheer Althof hem achterna, natuurlijk op de voet gevolgd door zijn zoontje.

Toen ze in de winkel kwamen, wachtte hun daar het zonderlinge schouwspel van Meyer, die op handen en voeten bij de toonbank kroop.

„Wat zoek je?" vroeg mijnheer Althof verbaasd.

Rood van opwinding kwam Meyer overeind. „Ik heb het," zei hij met gedempte stem. „Komt u eens kijken."

De juwelier bukte zich, maar zag niets. Toen begreep hij plotseling, wat Meyer bedoelde. Zijn vingers tastten onder de vooruitspringende rand van de toonbank. En daar, achter de rand, voelde hij iets kleverigs. Zijn vingers waren zwart, toen hij ze terugtrok.

„Pek," stelde hij vast. Hij greep opnieuw en haalde het te voorschijn. Een klein stukje pek was achter de rand geplakt. Er glinsterde iets. . .

„De steen," fluisterde Meyer die naar de diamant staarde, alsof hij zijn ogen nog niet geloven kon.

Mijnheer Althof knikte. Nadenkend betastte hij het stukje pek. „De dief heeft een goede schuilplaats bedacht," merkte hij op. „Bovendien wendde hij op deze manier de verdenking van zich af. Hij zal natuurlijk

„De steen," fluisterde Meyer, die naar de diamant staarde, alsof hij zijn ogen niet geloven kon.

terugkomen om de buit te halen, we moeten zorgen dat hij geen argwaan krijgt. Het zal lastig zijn om de politie te waarschuwen, want uitgaan kunnen we nu niet. Misschien kan Frits een briefje wegbrengen. Hij gaat dan de achterdeur uit en door de tuinen. Je kunt toch over de schutting klimmen, Frits?"

De jongen lachte glunder. Hij voelde wel voor zo'n avontuurlijke tocht.

„Dan is het in orde," besloot zijn vader. „Het pek brengen we weer op de oude plaats, dan kunnen we de dief op heterdaad betrappen."

Meyer keek, alsof hij het met zijn patroon niet eens was. Toch begreep hij wel, dat het de beste manier was om de dief te arresteren.

Die middag ging alles in de juwelierszaak weer de gewone gang. Alleen de ingewijden wisten, dat zich in de kast een politieman verborgen hield. De maatregelen waren echter overbodig, want die dag en ook de volgende gebeurde er niets bijzonders.

„De dief heeft het begrepen en is gevlucht," veronderstelde Meyer, die geen rust had, zolang de diamant niet veilig en wel in het kastje lag. En bij die mening bleef hij, ondanks de verzekering van zijn patroon, dat hij ervan overtuigd was dat de vreemde klant wel weer zou opdagen.

Dit was inderdaad het geval. De derde dag stond de vreemdeling weer in de winkel.

„Ik kom eens informeren naar de verloren diamant," begon hij en ongemerkt gleden zijn vingers langs de toonbank. „Hebt u de steen nog teruggevonden?"

Een moment verloor Meyer zijn tegenwoordigheid van geest. Hij keek naar de kastdeur, die zich langzaam opende.

Van de andere kant naderde mijnheer Althof. Maar op datzelfde ogenblik kwam de vreemdeling in actie. Met een bliksemsnelle beweging schoot zijn vuist naar het gezicht van Meyer, die wankelde en viel. Een seconde later sloeg de winkeldeur dicht.

Half verdoofd kwam Meyer overeind. „Weg," stamelde hij, tastend naar het bekende plekje. „Weg... en nu voorgoed. Had u maar mijn zin gedaan en de steen opgeborgen."

Met woedend verwijt keek hij naar zijn patroon, die volkomen rustig was gebleven. Buiten zette de agent de achtervolging in.

„Weg?" herhaalde mijnheer Althof. „Dacht je dat ik die kostbare steen daar had gelaten?"

Verstomd keek Meyer hem aan. „De diamant was toch in het pek verborgen?"

„Namaak!" verbeterde de juwelier. „De echte steen was in mijn geheime bergplaats, die ik zelfs jou nooit heb laten zien."

Hij nam de bediende mee naar een hoek van de winkel. Een klein paneel week voor de druk van zijn hand en, vastgemetseld in de muur, werd een metalen plaatje zichtbaar.

„Daarachter bewaar ik mijn zeldzaamste kostbaarheden," zei mijnheer Althof. „De steen, die jij aan de dief had laten zien, was een imitatie die ik tegelijk met de echte diamant gekocht heb."

Meyer zuchtte, half gerustgesteld. „Maar intussen is de dief ontvlucht," voegde hij er nog spijtig aan toe.

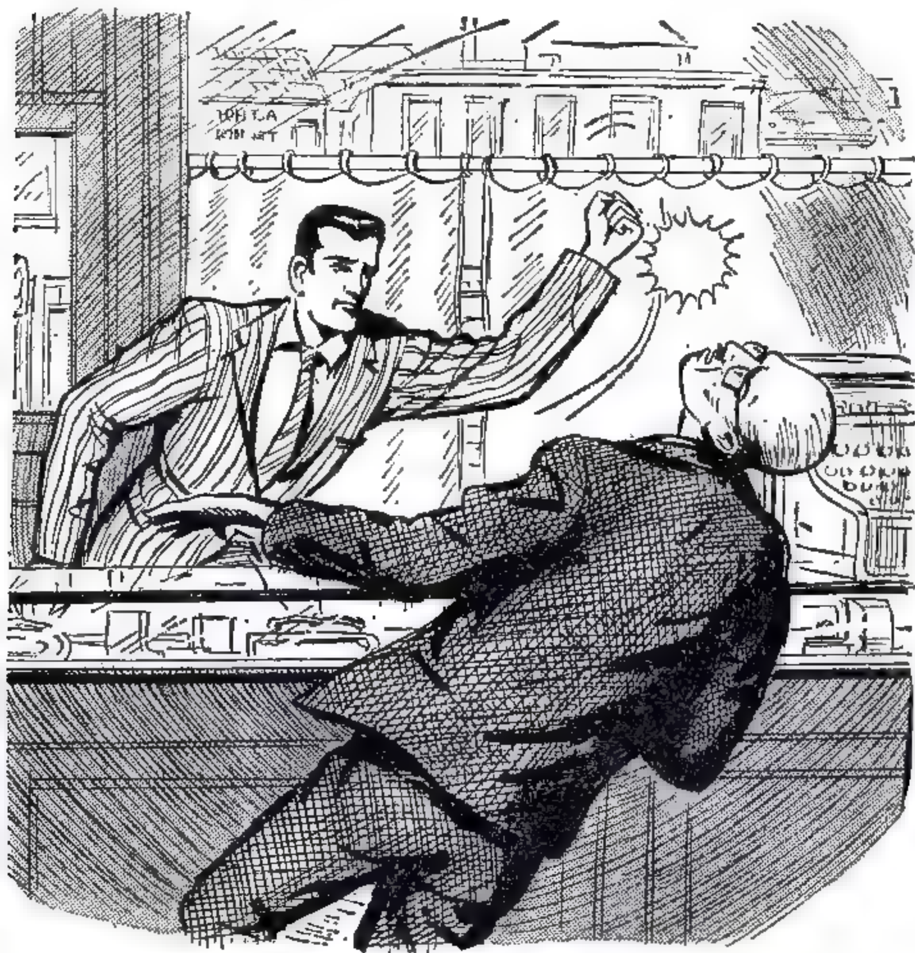
Als enig antwoord wees mijnheer Althof naar het raam, waardoor juist de dief te zien was, die tussen twee agenten naar het politiebureau werd gebracht.

„Hij is al twee dagen in het oog gehouden. Hij liep de politie in de armen, toen hij buiten kwam. De naam die hij opgaf, was natuurlijk vals, het was de naam van een hoge hofbeambte. Op die manier is de zaak ook de keizer ter ore gekomen." Mijnheer Althof lachte even. „Straks ga ik onder politiebewaking naar het paleis, Meyer. Mét de diamant. Ik ben ontboden en het zou me verbazen, als de steen vandaag niet zijn bestemming vindt. Maak je klaar om mee te gaan. Je hebt het verdiend, want door jouw scherpzinnigheid is de zaak zo spoedig opgelost."

„Vergeet u Fritsjes aandeel niet," merkte Meyer op.

„Daar hoef je niet bang voor te zijn. Frits mag naar alle feestelijkheden, die er deze dagen te beleven zijn. En waarschijnlijk is hij even trots als wij, als hij te weten komt dat de kroonprinses de steen op het hofbal dragen zal."

E.S.

Met een bliksemsnelle beweging schoot zijn vuist naar het gezicht van Meyer, die wankelde en viel.

Waard om te weten

HET RAADSELACHTIGE OPSCHRIFT

Lang geleden had er op een februaridag een hevige sneeuwstorm gewoed, die de sneeuw op verschillende plaatsen tot aanzienlijke hoogte had opgejaagd. Ook in een tamelijk afgelegen dorpje kreeg men zijn portie. Hier en daar was de ingang der woningen finaal versperd.

Toen de storm was bedaard, gingen sommige dorpelingen eens een kijkje nemen in de witte wereld. Men passeerde daarbij ook de smalle voordeur van het huis, dat de dorpstimmerman bewoonde. Met donkerblauw krijt waren er de volgende bepaald raadselachtige woorden op gezet:

Nitet
Uisin,
Merdr'o
meen
etekin.

Niemand snapte er iets van. Bij de timmerman werd na bellen niet opengedaan, zodat men daar zijn licht niet kon opsteken. Een der kijkers stelde voor de burgemeester te halen, aangezien hij enkele vreemde talen kende. Hij kwam, doch de magistraat wist het opschrift niet te ontcijferen. . .

De onderwijzer die juist passeerde en voor wiens kennis allen ontzag hadden, zou misschien wel een verklaring kunnen geven. Hij trok een paar diepe denkrimpels in zijn voorhoofd, las en herlas het opschrift aandachtig en concludeerde toen, dat het Sanskriet was. Maar nu waren allen nog even wijs. . .

Toen naderde een vreemdeling, zo te zien een schrandere heer. Ook deze bestudeerde de geheimzinnige tekst en verzekerde daarop, dat er een Hebreeuwse zin te lezen stond, betekenend: „Er viel sneeuw als wol."

Maar de achttienjarige zoon van de notaris sprak dit met klem tegen. De jongeman had naar zijn zeggen studie van het Hebreeuws gemaakt. De bewuste woorden leken volgens hem net zoveel op Hebreeuws als een kanarie op een olifant.

Eindelijk verscheen de timmerman zelf. Hij zag het oploopje voor zijn deur, begreep er niets van en was stom verbaasd, toen hij de reden vernam. Kenden de dorpelingen dan hun eigen taal niet meer?

„Ik zal het jullie voorlezen," zei hij, en hij las, met zijn duimstok aanwijzend: Nit et uis in mer dr'om een et ek in. (Niet het huis in, maar eromheen het hek in).

Er lag namelijk zoveel sneeuw voor en tegen de deur, dat de man door dit opschrift in dialect de bezoekers verzocht door het hek het achterhuis in te gaan.

GOOCHELAAR EN BOEIENKONING

Dat iemand zich niet alleen als goochelaar wereldberoemdheid verwierf, maar het nadien even ver bracht als boeienkoning, behoort tot de zeldzaamheden. De Noordamerikaan Eduard Weiss (1874-1926), wiens toneelnaam Houdini luidde, stond in beide kwaliteiten vele jaren aan de spits.

Tijdens zijn optreden als goochelaar vertoonde hij af en toe een boeiennummer. Dit nummer bestond hierin, dat hij door een der toeschouwers met dik touw zijn handen liet vastbinden, waarna hij zich binnen enkele minuten wist te bevrijden. . .

Op zekere dag bevond zich onder het publiek een politiebeambte, die Houdini vakkundig wilde boeien. Hij besefte dat hem een moeilijke proeve van bekwaamheid te wachten stond. Een weigering zou echter zijn reputatie schaden. Houdini liet zich dus met een zware ketting binden, doch slaagde er ook ditmaal in zich vlug van de boeien te ontdoen. Het stormachtig applaus waarmee hij werd beloond, bracht hem op het idee zich op dit terrein verder te specialiseren en het goochelen eraan te geven.

In korte tijd was de boeienkoning Houdini even beroemd als vroeger de goochelaar. Ook de goede reclame die voor hem werd gemaakt droeg tot zijn vermaardheid bij. Hij klom op tot een der best betaalde artiesten van de wereld. Waar hij ook optrad, wekte hij sensatie. De kranten schreven uitgebreide verslagen over zijn kunsten en zijn foto's prijkten overal. Houdini liet zich meestal binden om hals, polsen en enkels. Gewoonlijk wist degene die het deed zelf niet meer hoe hij de kettingen los moest krijgen. Maar toch lukte het de artiest in een ommezien zijn ketens af te werpen. Zelfs de meest ingewikkelde manier waarop men hem ketende was voor hem geen probleem.

Op het eind van het jaar 1926 overviel hem een ernstige blindedarmontsteking. Ondanks hoge koorts reisde hij toch naar Detroit, waar hij de volgende dag een voorstelling moest geven. Hij wilde het publiek niet teleurstellen. Zijn eerste toer kon hij nog vertonen, doch daarna viel hij uitgeput in de armen van zijn assistent. Hij werd direct naar een ziekenhuis vervoerd. Operatie mocht echter niet meer baten. De tweede november overleed hij, tweeënvijftig jaar oud, het geheim van zijn kunst met zich meenemend in het graf.

DE RECHTER MAG NIET KIJKEN

In enkele Europese landen is het in de zestiende eeuw lange tijd gewoonte geweest, dat de rechter een grote mand op zijn hoofd droeg, wanneer hij een heksenproces in behandeling moest nemen. Men wilde hem op die manier beschermen tegen zogenaamde heksen die toverij met het „boze oog" pleegden; tevens wilde men voorkomen, dat de rechter zich liet beïnvloeden door antipathie of sympathie voor de ongelukkige, die van hekserij beschuldigd werd.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

HELDER EN VAST KLONK ELSA'S STEM.

HET LIED WAS UIT EN EEN STORMACHTIG APPLAUS WEERKLONK.

PRINSES ANITA —DOOR NIEMAND HERKEND— LACHTE BLIJ.

ALLE BLIKKEN WAREN GERICHT OP ELSA, BEHALVE DIE VAN DE JONGE HOUTVESTER, DIE NAAR DE BEGELEIDSTER KEEK.

ALLEEN RUDOLF, DE JONGE HOUTVESTER, WIST DAT ANITA ZICH VAAK VERMOMDE OM ZICH ONGEDWONGEN BUITEN HET PALEIS TE KUNNEN BEWEGEN. PRINS ERIK DACHT NU NOG STEEDS DAT ZIJ ZICH HAD TERUGGETROKKEN OM TE RUSTEN.

ELSA KEERDE ZICH TOT HAAR VRIENDIN.

ANITA DACHT MET SCHRIK TERUG AAN DE DAG IN HET BOS, TOEN HIJ HAAR BIJNA HERKEND HAD.

ERIK, DIE DACHT DAT ZE EEN PAARD GESTOLEN HAD, WAS HAAR TOEN NAGEREDEN.

ELSA, DIE NIET KON WETEN WAT ER IN ANITA OMGING, LIEP HET PODIUM AF.

DE JURY WENKT, ANITA. ZOU IK GEWONNEN HEBBEN? KOM MEE!

NEE, ELSA, GA JIJ NU MAAR ALLEEN.

ELSA MAAKTE EEN KEURIGE BUIGING VOOR DE HEREN.

MET ALGEMENE STEMMEN HEEFT DE JURY BEPAALD, DAT JIJ DE WEDSTRIJD GEWONNEN HEBT. JE MAG DEELNEMEN AAN HET CONCOURS VAN SYLVANBERG.

HIEP, HIEP, HOERA!

O, WAT HEERLIJK, ALLEMAAL DANK ZIJ ANITA!...

HOERA!

ELSA'S WENS IS VERVULD, MAAR NU MOET IK WEG, VOORDAT ERIK ME ONTDEKT.

ERIK HAD HAAR AL GEZIEN, ZOALS RUDOLF DE HOUTVESTER BEMERKTE.

DAAR LOOPT HET BOERENMEISJE DAT IN HET BOS HET PAARD WILDE STELEN.

ER ACHTERAAN, WE ZULLEN ZIEN.

DAAR MOET IK WAT AAN DOEN!

DE PRINSES ZAG HET GEVAAR OP TIJD.

HEE, JIJ DAAR, BLIJF STAAN!

ERIK EN DE GRAAF KOMEN ACHTER ME AAN. ZE MOGEN ME NOOIT HERKENNEN, HOE KAN IK NU WEER ONTSNAPPEN?

GELUKKIG HAD RUDOLF AL MAATREGELEN GETROFFEN.

KOM MEE, VULKAAN, WE MOETEN PRINSES ANITA HELPEN!

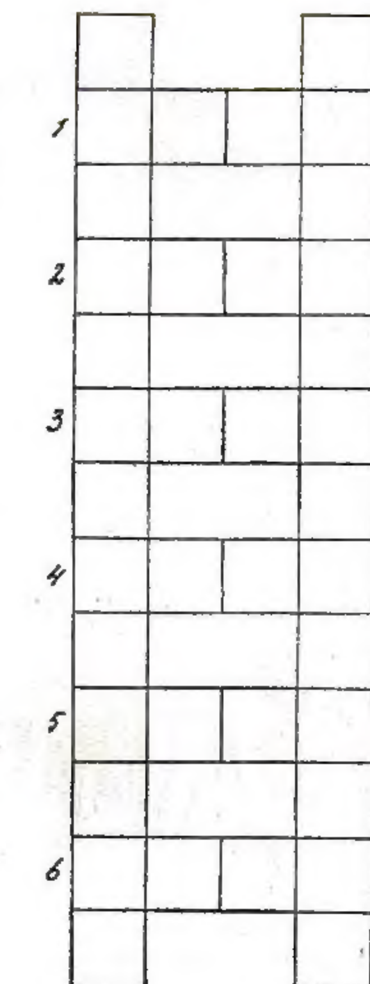

WIE PUZZELT ER MEE?

LADDERRAADSEL

Als je op de sporten van deze ladder de gevraagde woorden goed hebt ingevuld, krijg je op de lange einden van boven naar beneden een jongensnaam te lezen. Het bijzondere is, dat het twee dezelfde namen zijn, zodat bij de in te vullen woorden de eerste en de laatste letter gelijk moeten zijn.

1 Smalle doorloop in een huis
2 Laagwater
3 Vreemd; mal
4 Afkorting van Johanna
5 Stuurinrichting van een schip
6 Levenloos

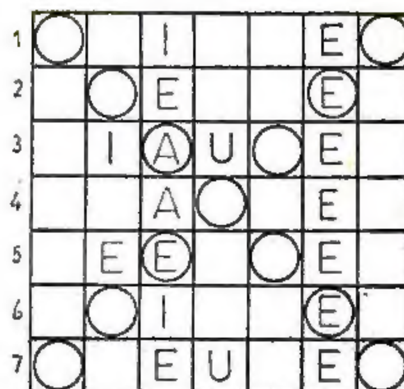

PLAATSNAAMPUZZEL

```
1   B   G     D
2     I V   R P O   L
3   S     G   P O R E
4             B A D E N
```

Hier moeten de namen komen te staan van vier bekende steden in verschillende delen van de wereld. In die steden wonen natuurlijk veel jongens en meisjes. En nu is uit elke stad een jongen of meisje weggelopen. Als je ze in hun woonplaats terugbrengt, kun je de naam van die stad ook weer lezen.

INVULRAADSEL

In dit vierkant ga je van links naar rechts de zeven hieronder gevraagde woorden invullen. Je ziet wel, dat de klinkers al op hun plaats gezet zijn, zodat je daaraan een hele steun hebt.

Als je de goede woorden gevonden hebt, krijg je op de schuine rij van links boven naar rechts onder en van links onder naar rechts boven twee vogelnamen te lezen.

1 Baksteen
2 Landloper
3 Kattegeluid
4 Gezelschap van vier personen
5 Onderwijzer
6 Tevreden snorren van een kat
7 Voorwerp, waarmee men een slot opent of sluit

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Sterpuzzel

KAPEL - APPEL - STOEL - TAFEL
EIKEL - LEPEL - ENKEL - NAGEL
De eerste letters vormen het woord KASTELEN.

Dierenpuzzel

KRAB
REE
ELAND
KAT
EKSTER
LAMA

Op de eerste rij letters lees je van boven naar beneden het woord KREKEL.

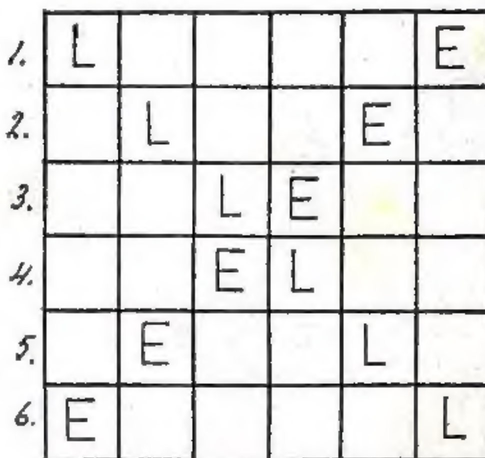
Tovervlechtwerk

```
S I G A A R
I   R N   O
G R A T I S
A N T I E K
A   I E   A
R O S K A M
```

L - E PUZZEL

In dit vierkant ga je de zes hieronder gevraagde woorden invullen. Om je wat op weg te helpen, zijn van links boven naar rechts beneden en van rechts boven naar links beneden de letters al op hun plaats gezet. Je ziet wel, dat op de éne schuine rij dezelfde klinkers en op de andere rij dezelfde medeklinkers staan.

1 Sneeuwstorting in de bergen
2 Vleeshouwer
3 Eenzaam, zonder gezelschap
4 Roven
5 Heelal
6 Dooier

SJORS
VAN DE REBELLENCLUB

IK ZOU NOU TOCH ZO GRAAG ÉÉN KEERTJE IN DE ZWEEFMOLEN WILLEN, MAAR IK HEB GEEN DUBBELTJE MEER.

JIJ HAD ZOVEEL GELD BIJ JE, SJORS. LEEN MIJ EEN DUBBELTJE.
HET SPIJT ME, DIKKE, MAAR IK HEB GEEN ROOIE CENT MEER.

MAAK DAT DE KAT WIJS. DAARNET HAD JE ZEKER NOG ZESTIG CENT. JE WILT HET ME NATUURLIJK NIET GEVEN, HÈ? BAH.

EN DAN HEB IK NU, GEACHTE AANWEZIGEN, EEN DAME OF HEER NODIG OP DIT PODIUM. WIE?

AHA, DAAR HEBBEN WE AL EEN MOEDIGE JONGEMAN. KOM MAAR EENS HIER.
JAWEL, MENEER DE GOOCHELAAR.

ZO, ZO, MANNETJE, JIJ HEBT NOGAL WAT KWARTJES EN DUBBELTJES OP ZAK. .
IK HEB GEEN CENT MEER, MENEER.

EN WAT IS DAT DAN? EEN KWARTJE UIT JE NEUS. EN EEN DUBBELTJE UIT HET LINKEROOR, EN IN JE BROEKZAK ZES KWARTJES.
?

KIJK EENS, WAT EEN MUNTEN! APPLAUS ALSTUBLIEFT!

EVEN LATER
DAAR! JIJ HAD GEEN DUBBELTJE VOOR MIJ, HÈ?

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent,